

SPORT

Mevrouw Willems

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Het provinciebestuur heeft in 1999 het toenmalige BLOSO-sportcentrum "De Boerekreek" te Sint-Laureins overgenomen. De overname is een goede zaak en bij deze dank aan de beleidsverantwoordelijken die deze overname mogelijk maakten.

Om de initiële doelstelling van het centrum te kunnen verwezenlijken, met name de watersport, recreatieve ponysport, plattelandseducatie via de plattelandsklassen, en dit alles gekoppeld aan verblijfsaccommodatie, werd de vzw Provinciaal Sport- en Recreatiecentrum De Boerekreek opgericht met als partners : de provincie, de gemeente Sint-Laureins en de vzw Oost-Vlaamse Sportfederatie. De vzw is belast met de exploitatie van het centrum en heeft tot doel, zoals in de statuten vermeld : het exploiteren van terreinen, watervlakken en inrichtingen, die gezamenlijk een sport- en recreatiecentrum vormen. Deze exploitatie moet gericht zijn op het bevorderen en beoefenen in dit centrum van sport, recreatie, toerisme-, natuur- en plattelandseducatie. De vzw heeft de intentie het centrum verder uit te bouwen en te exploiteren.

Dit is voor mij een duidelijk signaal dat het de bedoeling is van de bestendige deputatie en het provinciebestuur om de draad op te nemen en over te gaan tot een grondige renovatie van wat BLOSO zo lang verwaarloosd heeft. De plannen waren er reeds lang. De uitvoering helemaal niet.

De begroting 2001 voorziet echter voor de onderhoudswerken, bouwfysisch, aan de infrastructuur : 1 000 000 BEF en voor het onderhoud en andere werkingskosten aan de infrastructuur 50 000 BEF. Ik vermoed dat, op basis van deze begrotingsgegevens, de deputatie opteert om in 2001 enkel de minimaal noodzakelijke onderhouds- en instandhoudingswerken uit te voeren. Doch naar de toekomst toe zal de infrastructuur en de accommodatie dienen te worden uitgebouwd en de nodige financiële middelen worden voorzien in functie van de beoogde doelstelling van de provincie om het centrum uit te bouwen tot een volwaardig provinciaal sport- en recreatiecentrum met aangepaste verblijfsmogelijkheden.

In functie van het optimaliseren van de mogelijkheid tot waterrecreatie, kan ik u meedelen dat de gemeente bezig is inspanningen te leveren om de zuivering van het afvalwater afkomstig van Sint-Margriete en Sint-Jan-in-Eremo aan te pakken. Een studiebureau is met het onderzoek belast. Mijn vraag concreet is de volgende : hoe ziet de provincie in de toekomst de noodzakelijke vernieuwing van de infrastructuur en de accommodatie ? Welke timing, fasering stelt zij voorop teneinde toch de vooropgestelde doelstelling te verwezenlijken, namelijk de Boerekreek tot een volwaardig sport- en recreatiecentrum uitbouwen ?

Dank u.

De heer Marginet

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Komt er een Huis voor de Sport op de Blaarmeersen ? Het valt te vrezen van niet. De gemachtigde ambtenaar weigert blijkbaar nog steeds een bouwvergunning af te leveren voor dat Huis voor de Sport. Die administratie heeft een aantal zaken ter motivatie aangehaald.

Net als de Stuurgroep van de Oost-Vlaamse Provinciale Sportraad - en ik durf hier hun tekst integraal over te nemen, te citeren - betreuren wij deze enge interpretatie om de hiernavolgende redenen :

- Het idee van een sportief bedrijvent centrum dat moderne logistieke ondersteuning biedt aan sportfederaties en hun provinciale geledingen, aan andere provinciale sportorganisaties en structuren, vindt zijn oorsprong in tal van maatschappelijke factoren.
- Momenteel is er weinig formeel en informeel contact tussen de diverse sportorganisaties. Het is dan ook opportuun de samenwerking te stimuleren. Het Huis voor de Sport is een middel bij uitstek om onderlinge samenwerking tussen de participerende sportorganisaties verder uit te bouwen.
- Gezien de verscheidenheid en complexiteit van taken is de georganiseerde sport steeds meer genoodzaakt zijn vrijwilligerskader specifiek op te leiden en te ondersteunen door professionele experts. Door de uitbreiding van administratieve taken is de snelheid van verwerking een belangrijk gegeven geworden. In onze huidige technologische informatiemaatschappij is het beschikken over de nodige hard- en software meer dan nodig.

DEBATTEN

- Momenteel laat ook de huisvesting van vele secretariaten te wensen over en is er in de sportsector nood aan fatsoenlijke, maar betaalbare vergaderaccommodatie.
- Met de oprichting van het Oost-Vlaams Huis voor de Sport kan de provincie een hefboomwerking bewerkstelligen waarbij enkele voorwaarden tot professionalisering in de sport kunnen ingevuld worden en waardoor de talrijke vrijwilligers die in de sportfederaties werkzaam zijn, logistiek ondersteund kunnen worden.

Dat ervoor geopteerd werd om het Huis voor de Sport op te richten op de site van de Blaarmeersen ligt voor de hand. Dat vinden wij ook. De stad Gent bouwde de afgelopen jaren de Blaarmeersen uit tot een volwaardig sport- en recreatiecentrum en wil het personeel van haar sportdienst in het Huis voor de Sport huisvesten. In 1997 besliste ook het Bloso om haar centrum dat aan de Blaarmeersen is gelinkt verder uit te bouwen tot een sportcentrum met landelijke en internationale uitstraling. Door het unieke samenwerkingsverband tussen het Bloso, de provincie en de stad Gent is ondertussen de Topsporthal Vlaanderen een feit en wordt eerstdaags gestart met de bouw van een Topturnhal, met de Vlaamse Turnliga als bijkomende partner. De Topsporthal is de enige publieke sporthal in Vlaanderen die in aanmerking komt voor de organisatie van internationale sportevenementen. Alle teamsporten en diverse andere sporttakken komen er aan bod. Het Huis voor de Sport kan bijdragen tot de logistieke ondersteuning bij grote sportevenementen, zoals het perscentrum, het algemeen wedstrijdsecretariaat, enz. ...Alle sportactoren en sportfederaties die interesse betonen om zich in dit Huis van de Sport te vestigen, zullen er elk op hun werkterrein de talrijke openlucht- en overdekte sportaccommodaties verder ondersteunen en stimuleren, wat alleen maar de exploitatie van het hele complex ten goede kan komen. Dit geldt in het bijzonder voor het Bloso, de stad Gent, het provinciebestuur, de Vlaamse Atletiekliga, de Vlaamse Turnliga en de watersportfederaties die hierdoor gehuisvest zullen worden aansluitend bij hun respectievelijke accommodaties.

Bovendien is de Blaarmeersen makkelijk bereikbaar en beschikt men er over meer dan voldoende parkeermogelijkheden.

Samen met de reeds uitgevoerde en de nog lopende projecten, waaronder de verblijfsaccommodatie, kan de realisatie van het Huis voor de Sport aan de Blaarmeersen te Gent bijdragen tot een voor onze provincie en voor Vlaanderen unieke sportsite. Zowel inzake verscheidenheid, als inzake investeringsparticipatie is het een centrum van internationale allure in wording.

Samen met de eerder genoemde stuurgroep hopen wij dat op basis van de zopas voorgelezen argumentatie alsnog de toestemming zal verleend worden voor de bouw van het Oost-Vlaams Huis voor de Sport op de site van de Blaarmeersen te Gent. Wij hopen dan ook dat er vanuit de raad, vanuit de deputatie voldoende druk kan en zal worden uitgeoefend tot het welslagen van dit project.

Mijn vraag is dan ook een stand van zaken te willen geven, onze kansen te interpreteren, in te schatten en - vooral - te willen verklaren hoe het komt dat er nog 22 000 000 BEF voorzien is voor 2001.

Is er dan toch nog hoop?

Ik wil als laatste puntje binnen sport opmerken dat toelagen aan de Oost-Vlaamse federaties voor gehandicaptenzorg zéér beperkt blijven ondanks de vele inspanningen die vanuit die hoek gemaakt worden. Kan er geen extra steun vanaf? En, Mijnheer de Gedeputeerde, gelieve alstublieft geen overbodige opmerkingen te maken in verband met de 500 000 BEF aan de sporters van de Olympische Spelen en Paralympics. Het is duidelijk dat ik de twee mensen van de Paralympics een zeer warm hart toedraag, maar er is méér nodig. Er zijn méér anders-valide sporters dan deze twee topsporters. Er zijn nog duizenden anderen die ook aandacht verdienen.

Dank u.

De heer gedeputeerde Verleyen

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Met uw goedvinden antwoord ik eerst op de tussenkomst van mevrouw Willems in verband met de Boerekreek. Het is inderdaad zo dat op de begroting een bedrag is ingeschreven van 1 000 000 BEF en het is de bedoeling dit bedrag aan te wenden, zoals u trouwens zelf hebt gesuggereerd, voor een aantal kleine herstellingen die eigenlijk niet kunnen wachten.

Zoals u weet hebben we voor wat de Boerekreek betreft, twee locaties :

1. Een hoofdgebouw in de Sint-Jansstraat 142 waar de administratie, de keuken, de refter en ook een aantal slaapplekken zijn.

De schuur van Termote bevindt zich aan de overkant, maar is eigenlijk een tijdelijke oplossing, want op de lange duur moeten wij daar toch weg. Dus die infrastructuur voldoet zeker niet.

Wij hebben ook een probleem wat de bestemming van de molen betreft om op die plaats hetzelfde te doen. Wij zullen daar dus moeten verhuizen.

2. De tweede locatie is op het nummer 128 van dezelfde straat en daar bevindt zich de open ponypiste met stallingen, het paviljoen met slaapgelegenheden voor 36 personen en twee klaslokalen.

De twee klaslokalen zijn zeer degelijk. Dat is een vrij recent bouwwerk. Maar de ponyranch moet op termijn zeker vervangen worden.

Bij de aankoop hebben we de bestemming grondig bekeken en op de plaats waar zich nu de ponystal bevindt, is er een BPA uitgewerkt dat ons toelaat om nieuwe infrastructuur te bouwen. Dat is op termijn ook de bedoeling, maar het moet uiteraard gefaseerd gebeuren.

Er zijn trouwens een aantal ongelukken die ons in dezelfde richting drijven. U hebt er zelf al op gewezen. Het is blijkbaar zo - en dat is niet nieuw - dat men nogal eens last heeft met de waterkwaliteit. Dit probleem komt voornamelijk voor in de zomer na periodes van droogte en plotse grote hoeveelheden neerslag. Daardoor worden de restanten van het afvalwater die in de grachten aanwezig zijn, dachten we, van Sint-Jan-in-Eremo in de kreek gebracht door het plotseling overvloedig aanwezige oppervlaktewater. Bij nader onderzoek bleek het niet zozeer Sint-Jan-in-Eremo te zijn die de oorzaak is van de miserie met het vuile water, maar Sint-Margriete. Zo ziet u maar dat water van heiligen ook niet altijd betrouwbaar is, althans niet dat water.

Wat erger is, is dat de kostprijs voor de operatie Sint-Margriete heel wat hoger ligt dan voor Sint-Jan-in-Eremo. Wij zouden het probleem kunnen oplossen met een rietveld. Er is in die zin onderzoek gedaan door zowel onze technische diensten als door het studiebureau dat de gemeente begeleidt, maar voor wat Sint-Margriete betreft zal dat toch wel een stuk moeilijker zijn. In ieder geval werkt men aan het probleem van het afvalwater en er bestaat bij de verschillende overheden - Vlaams gewest, provincie en de gemeenten - de wil om dit probleem op te lossen zodanig dat we vanaf dat moment over een optimale waterkwaliteit kunnen beschikken.

In de eerste fase gaan wij een aantal gebouwen afbreken die staan waar ze niet mogen staan. Daarom moet een groot stuk van het miljoen dienen om dat tijdelijk te recupereren met alternatieve gebouwen die noodzakelijk zijn.

In een tweede fase is het de bedoeling te komen tot de uitbouw van de infrastructuur die in de eerste plaats op de tweede site zal moeten ontwikkeld worden, daar waar de ponyranch staat.

In een latere fase moeten we dan komen tot een volwaardig uitgebouwd waterrecreatief centrum dat uiteraard polyvalent bruikbaar zal zijn voor natuureducatie, als ponyranch, voor waterrecreatie. Fietsen kan ook van daaruit gebeuren, want we hebben in de onmiddellijke buurt een aantal recreatieve fietspaden die door de collega trouwens destijds samen met de provincie Zeeland zijn uitgewerkt.

Het is de bedoeling dit allemaal te gaan uitwerken, maar slechts na verloop van tijd. De 1 000 000 BEF is de aanloopfase. Nadien zouden wij de waterkwaliteit gaan verbeteren en dan komt het er op aan om achteraf, eens de infrastructuur er is, ook de activiteiten die we daar willen inplanten, mogelijk te maken. Wij houden ze ondertussen in leven. Wij redden ons met de zaken die we in hand hebben. We steken er nogal wat geld in om die dingen overeind te houden, zowel wat de sportklassen betreft als de plattelandsklassen. Dat zijn dingen waarin wij investeren.

Dat brengt mij dan bij het eerste aandachtspunt van mijnheer Marginet, Mijnheer de Voorzitter, met name de vraag naar de stand van zaken voor wat het Huis van de Sport betreft. Zoals mijnheer Marginet weet - ik weet niet of hij het vermeld heeft - hebben wij op 23 augustus 1999 het dossier "Oprichten van een kantoorgebouw Huis voor de Sport" verstuurd naar de administratie Ruimtelijke Ordening en op 8 december hebben wij de weigering gekregen.

Mijnheer Marginet heeft zeer uitgebreid geplukt uit de argumentatie die wij destijds gebruikt hebben om dat Huis voor de Sport te realiseren. We zijn dat met zijn allen trouwens volmondig bijgetreden. Ik denk niet dat ik die open deur opnieuw moet instampen. Het is duidelijk dat wij het daar volmondig mee eens zijn, alleen heeft de ambtenaar ruimtelijke ordening op een bepaald moment gezegd dat men op die plaats geen administratief gebouw kan zetten. Ik meen ondertussen te weten dat de vrees is dat, wanneer men dit eventueel later zou vervreemden aan derden, de mogelijkheid bestaat dat men daar een administratie krijgt die misschien niets te maken heeft met sport en dan toch in dat recreatiegebied ligt.

DEBATTEN

Ondertussen heeft de stad Gent gevraagd om een tiental BPA's, waaronder dat van de Blaarmeersen, in te trekken. Men voorziet op vrij korte termijn de intrekking van dat BPA. Dat brengt voor ons nog geen oplossing, want dan komen we in de situatie van het gewestplan terecht en ook binnen dat gewestplan blijft men binnen die actieve recreatiezone zitten.

Het hele verhaal heeft ons eigenlijk fors verwonderd. Waarom ? Omdat wij binnen de deputatie toch wel vrij frequent samenwerken of geconfronteerd worden met standpunten vanuit de dienst Ruimtelijke Ordening van de stad Gent. Ik kan u trouwens verzekeren, de collega die ruimtelijke ordening behandelt kan dat bevestigen, dat men daar niet mals is. Men is zeer streng inzake die reglementering en het is niet gemakkelijk om de mensen van de stad Gent op alternatieve ideeën te brengen als men meent dat het decreet bepaalde zaken niet toelaat. De stad Gent heeft die dingen op voorhand allemaal bekeken en wij waren het er allemaal roerend over eens dat het mogelijk zou zijn. Ondanks dat is uiteindelijk de weigering tot stand gekomen.

Er zijn dus twee pistes mogelijk.

U weet, Mijnheer Marginet, dat wij gevraagd hebben aan de sportfederaties zelf om onze vraag naar de minister toe te gaan ondersteunen. Als overheid kunnen wij niet in beroep gaan, tenzij wij bij de minister een hiërarchisch beroep indienen. We hebben dat gedaan, maar hebben tot nu toe geen antwoord gekregen. We hebben wel informeel geprobeerd om enigszins zicht te krijgen op een mogelijk antwoord. In het begin was dat een vrij sterk affirmatief "neen", of een waarschijnlijk "neen". De laatste tijd schijnt er toch wel een opening te zijn. Vandaar dat wij aan de sportfederaties gevraagd hebben om samen met ons die petitie te ondertekenen. Het is ondertussen, denk ik, door ongeveer alle sportschepenen en door ongeveer alle sportfederaties die aanwezig zijn in de adviesraad van de Sport van Oost-Vlaanderen getekend. Die staan daar allemaal achter.

Uw argumentatie zou u voor een stuk in hun betoog kunnen terugvinden en zij gebruiken dat ook naar de minister toe om er op aan te dringen om de administratie daar te krijgen. Dat is dus de ene piste die we blijven bewandelen. We hebben nog altijd geen neen gekregen en hopen met dit laatste argument de minister zo ver te krijgen dat hij zelf beslist. Maar mogelijk doet hij dat niet.

Een tweede piste die wij ondertussen geopend hebben is de volgende : in samenspraak met de stad Gent hebben we alternatieve vestigingsplaatsen gezocht, maar liefst in de onmiddellijke nabijheid. De stad Gent heeft ons zes alternatieven aangereikt in de onmiddellijke buurt. Eén ervan is gelegen op een kleine kilometer van de huidige vestigingsplaats, namelijk vlak naast de zwaaihoek aan de Watersportbaan waar de ligplaats is van de boten. Op die manier kunnen we ongeveer op dezelfde site het gebouw inplanten. Als dat in orde komt - en daar hebben we niet teveel voor nodig, denk ik - kunnen we het opstalcontract dat uitgewerkt was met de stad Gent, de bouwplannen, enz. ... integraal overnemen. We moeten alleen de locatie zelf verhuizen en dan zouden we praktisch onmiddellijk kunnen starten.

Dat is de huidige stand van zaken. Dat zijn de twee pistes die we voorlopig aanhouden. Ingeval de minister neen zegt, dan kunnen we onmiddellijk op de andere piste overstappen. Als we ondertussen met de stad Gent - want de diensten zitten daarover samen - rond zijn aangaande de alternatieve locatie, dan kunnen we op die plaats ook direct starten. Naargelang het één of het ander het vlugst klaar is, zullen we kiezen voor die oplossing.

Wat de 22 000 000 BEF betreft - en dat is een technische zaak - dit heeft alleen iets te zien met het feit dat het een ordonnanceringskrediet is dat overblijft. De overige 150 000 000 BEF van de 172 000 000 BEF dat het Huis voor de Sport in totaal zal kosten, zijn al vastgelegd in de begrotingen 1999 en 2000. Dus het geld is als dusdanig voorhanden.

Dan is er nog één zaak over, dacht ik, Mijnheer de Voorzitter, met name de verwijzing van mijnheer Marginet naar de subsidie van 500 000 BEF als werkingstoelage voor de gehandicaptensport. Dat is natuurlijk niet alles, Mijnheer Marginet. Als u een beetje verder kijkt, vindt u in onze begroting nog een post van 2 750 000 BEF die aan het Centrum voor Aangepast Sporten wordt toegewezen. 1 750 000 BEF komt daarvan van de Sport en mijn collega van Welzijn legt daar ook nog 1 000 000 BEF bij. Dat is hetgeen naar gehandicaptensport gaat, los van wat algemeen wordt besteed en als dusdanig niet exclusief voor niet-gehandicapten is bestemd, want uiteraard staan wij voor een stuk achter die integratie. Maar deze middelen dienen specifiek om mensen die gehandicapt zijn aan het sporten te krijgen. Dat het dan later via integratie in het algemeen sportcircuit terechtkomt, is leuk meegenomen. Maar u mag dat niet als weinig beschouwen, dacht ik.

U weet dat wij in de gehandicaptensport maar drie federaties hebben. Dat betekent dat de grootste 237 000 BEF, de twee anderen 154 000 BEF en 107 000 BEF krijgen. Er is geen enkele andere sportfederatie die zoveel krijgt. Ze zitten daarmee in de nabijheid van het dubbele van wat de andere federaties krijgen. Voor de andere federaties hebben we 4 000 000 BEF, maar dat moet dan wel gedeeld worden door veel meer mogelijke gegadigden waardoor men aan bedragen komt die maar de helft zijn wat een sportfederatie krijgt die niet onder de benaming gehandicaptensport valt. Dus in die zin krijgen ze minstens het dubbele en in vergelijking met sommige andere sportfederaties zelfs het vijf- of zesvoudige. Ik zou vragen dat u het allemaal samen bekijkt. Die 500 000 BEF lijkt weinig, maar hou er rekening mee dat er maar drie federaties zijn. In vergelijking met de validen is dat een veelvoud van wat de bestbedeelde sportfederatie voor validen krijgt.

Anderzijds hebben we via het CAS nog eens 2 750 000 BEF. Rekening houdend met het aantal mensen dat wij bereiken, wordt er eigenlijk zeer breed gesubsidieerd naar die doelgroepen toe.

Dank u.

ECONOMIE

De heer Van Vooren

Mijnheer de voorzitter, Geachte Collega's,

Toen ik vorige maand in de Financieel Economische Tijd een artikel las over het vernieuwend economisch project van minister van Economie Van Mechelen en zijn intentie om in elke provincie een Huis van de Ondernemer op het getouw te zetten in samenwerking met de Gom, Vizo en onder meer nog Huizen van de Streek, was dit voor mij voldoende om de volledige nota "Beleidsprioriteiten Economie 2000-2001" van de minister op te vragen.

Hoofdstuk 10.2 handelt uitgebreid over de Huizen van de Onderneming en vertoont een opvallende gelijkenis met de doelstellingen van het Oost-Vlaams Huis van de Economie. Vandaar mijn vraag over de opportuniteit van dit Oost-Vlaams initiatief. Verdere navraag echter bij het kabinet van de minister heeft mij duidelijk gemaakt dat het in de bedoeling van de minister ligt om het Oost-Vlaams Huis van de Economie in zijn project in te schakelen. Daarmee is mijn vraag ook beantwoord. Hoewel ik er toch wil aan toevoegen dat het hanteren van verschillende benamingen voor eenzelfde onderneming naar de buitenwereld toe niet de meest geschikte methode lijkt.

Wil dit nu zeggen dat ik onverdeeld gelukkig ben met de situatie zoals ze voor het ogenblik is? Neen. Wie de dag van vandaag met ons Economisch Huis, dat ook wel eens "Het Seminarie" genoemd wordt, als bedrijfsleider contact wil opnemen, komt logisch gezien Gent binnengereden vanaf de autostrade via het Zuidpark tot in de parking van het PAC. Daar wordt, naar ik mag aannemen, de kandidaat-investeerder opgewacht door een ambtenaar van de Gom die hem gidst via de niet zo frisse ogende Vlaanderenstraat over het "Rond Punt" - dwars door de hoerenbuurt - naar wat eens het seminarie was. Weliswaar een waardevol gebouw, maar zeker niet van die aard om een moderne ondernemer te inspireren. Dat we deze, voor dit doel totaal ongeschikte, locatie zo snel mogelijk dienen te verlaten is duidelijk. Of de Bank van de Arbeid, hoe waardevol ik het gebouw ook vind, het goede alternatief is, durf ik sterk te betwijfelen.

DEBATTEN

Ten eerste is er de ligging.

In een periode dat bedrijfsleiders hun kaderleden met de helikopter naar Zaventem sturen om geen kostbare tijd te verliezen op de dichtgeslibde autostrades, gaan wij aan kandidaat-investeerdere vragen om van de parking aan het Zuid met de tram tot het Sint-Baafsplein te rijden om zich vervolgens te voet naar het te renoveren Huis van de Economie te begeven.

Ten tweede heb ik mijn bedenkingen over het gebouw zèlf.

Ik wil nog eens onderlijnen hoe waardevol het gebouw zowel architectonisch als historisch voor onze stad en provincie ongetwijfeld is, maar zowel de stijl als de volgens mij te beperkte ruimte maken het als toekomstig Huis van de Economie ongeschikt.

Ik zou dan ook durven suggereren om naar een locatie uit te zien die vlot met de wagen te bereiken is en een pand te vinden dat beantwoordt aan het imago van een modern rationeel bedrijf.

Dank u.

De heer gedeputeerde De Buck

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

De vraagstelling van collega Van Vooren was tegelijkertijd complex, veelzijdig en suggestief.

Het eerste deel van zijn vraag is terecht en hij heeft eigenlijk zelf het antwoord gevonden, maar ik wil daar toch nog even dieper op ingaan. Inderdaad, de plannen van minister Van Mechelen om in elke provincie een Huis van de Onderneming op te richten met tot doel een dienstverlenende en adviserende functie van de Gom's, de Viso en de Preventiecellen samen te bundelen, is een plan waar wij ook kennis van genomen hebben, zowel via de krant als via dat beleidsdocument.

Het initiatief van de minister verkeert nog in embryonale fase. Het is duidelijk dat wanneer de minister deze initiatieven als een louter Vlaamse aangelegenheid beschouwt, daarin enkel Vlaamse instanties betreft en geen partnerschap met de provinciale of lokale actoren zoekt of wenst, er een probleem zou ontstaan. Nu is dat duidelijk niet zo.

Indien de minister wel degelijk een partnerschap aanvaardt, wat in het verleden altijd impliciet het geval geweest is, is er inderdaad die bundeling mogelijk van het Huis van de Economie met het Huis van de Ondernemer en met het samenplaatsen van een aantal diensten onder één dak. Ik zou zeggen dat er geen tegenstrijdigheid is tussen de twee projecten. Er is een complementariteit mogelijk. Dank u voor dat deel van het antwoord dat u zelf ook eigenlijk gesuggereerd hebt.

Nu wat betreft de keuze tussen het gebouw waar we nu gevestigd zijn en het gebouw waar we naartoe gaan in de toekomst.

U beschrijft daar natuurlijk op een zeer kleurrijke manier hoe men te voet in de Seminariestraat komt. Er zijn ook andere minder kleurrijke manieren om daar te voet te komen of zelfs om met de wagen een stukje dichterbij te komen. Maar het is de vrije keuze natuurlijk van iedereen om de landschappen te bepalen die hij wil ontmoeten op weg naar zijn werksfeer. Tot zover staan we, laten we zeggen, voor een geval van interpretatie, Collega. Maar inderdaad, over dat gebouw op dit ogenblik, en vooral die inkom, zijn we het eens. Dat zou beter kunnen. Ik heb ook al de bedenking gemaakt dat als men daarin zou investeren, men er iets deftigs van zou kunnen maken. We verschillen daarover van mening. Tot zover in verband met uw opmerkingen over de Seminariestraat, de bereikbaarheid, de hal, enz. ...

U maakt ook een voorbehoud in verband met de Bank van de Arbeid.

Het is nu eenmaal zo dat de Bank van de Arbeid een prestigieus gebouw is in het centrum van Gent dat, wil men het functioneel maken aan de binnenkant, heel wat werken zal vereisen. Nu hebben wij een keuze moeten maken. U hebt het hier niet gehad over het budgettaire aspect, maar het is al ter sprake gekomen. Ofwel volgt men daarin werkelijk de keuze van een architect, die meer kunstenaar is dan praktisch architect op dat ogenblik en die daar iets moois van wil maken binnen dat gebouw, met de functionaliteit in de tweede orde, ofwel maken we er een functioneel gebouw van om er onze economische diensten te vestigen met een degelijke onthaalfunctie, maar niet luxueus. Dat is een keuze. Wanneer u evenwel de derde weg suggereert, moeten wij zeggen dat met het beperkte budget dat ons is toegewezen, het wel heel moeilijk zal zijn om een ideale ligplaats te vinden én gemakkelijk bereikbaar te zijn met de wagen én dichtbij het centrum gelegen te zijn, zonder mobiliteitsproblemen, liefst dan nog in een vriendelijke en aangename buurt.

Indien u ons wilt helpen om aan de nodige budgetten te komen om dat te doen, dan willen wij daar natuurlijk graag op ingaan. Maar ik vrees dat u hier straks, morgenochtend, wanneer het over de begroting gaat, andere dingen zult zeggen, nietwaar ?

Dank u.

LANDBOUW

De heer voorzitter

Er waren 12 tussenkomsten voorzien in het debat Landbouw, maar deze werden gisteravond herleid naar 11. De heer De Vilder zal namelijk zijn tussenkomst houden in de maand maart naar aanleiding van de algemene landbouwbeleidsfases.

Mag ik er vanuit gaan, Mijnheer de Gedeputeerde, dat u in globo gaat antwoorden ?

De heer gedeputeerde Vercamer

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Ik stel voor dat ik onmiddellijk na de tussenkomsten van mijnheer Lockefefer antwoord.

De heer Lockefefer

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Gedeputeerde Vercamer geeft mij hier geen voorkeursbehandeling, ik krijg nu het woord omdat ik ten laatste om 16.30 uur weg moet wegens verplichtingen.

Maar ik wil eerst een opmerking maken ten persoonlijke titel, een opmerking waarvan mijn eigen fractie niet op de hoogte is. Ze zullen zich dus wel afvragen waarover ik het nu zal hebben.

Iedereen die mij kent weet wel dat het begrip duurzaamheid mij een beetje op het lijf geschreven is en dat daar een zekere soberheid aan verbonden is, is ook maar logisch. Dat ook de provincie deze soberheid doorvoert, daar sta ik volledig achter. Maar ik zal zeer kort zijn : ik vind het hier bar koud.

De heer Lootens

Ja ?

De heer Lockefefer

Ja, Mijnheer Lootens, u bent waarschijnlijk zeer warmbloedig. Maar achter ons zit er een kil luchtje waar ik mij lijfelijk niet goed bij voel. Ik kan er ook niets aan doen. Op onze vorige plaatsen hadden we dat niet en hier hebben we dat wel ...

Gelach

... en dat is nu al 12 dagen aan een stuk. En ik heb langs alle wegen gepoogd om hier een graad bij te krijgen, maar mijn wegen lopen dood. Wie kan mij hier helpen om die verwarming een klein beetje naar boven te brengen ? Het is hier 17,2°C. Dat is niet veel, hoor.

Rumoer

Ik wil wel een petitie houden, Mijnheer de Gedeputeerde, maar ik kan er niet aan doen : ik heb hier gewoon kou.

Rumoer

DEBATTEN

Ik heb de indruk dat het toch wel voor een beetje commotie zorgt. Ik denk dat er nog wel een paar mensen zijn die mij gelijk geven.

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Mijn tussenkomst betreffende duurzame landbouw is eigenlijk een conglomeraat van alle tussenkomsten die ik voor deze raad al heb gehouden in verband daarover. De gedeputeerde zal daar dus een aantal elementen in terugvinden en ik denk dat hij zich daar wel zal kunnen in stellen.

Het woord "milieu" zit tegenwoordig als een virus; als een zenuwprikkel in ons hoofd, of we nu willen of niet. In onze jeugd had het woord 'milieu' een totaal andere betekenis. Het was het slag volk waar je bij hoorde. De bofkonten kwamen uit een beter milieu. Nu, vandaag, weet iedereen dat "milieu" met kwaliteit te maken heeft en met moraal, zeg maar met dingen die eigenlijk niet horen.

Milieu en landbouw hebben onlosmakelijk alles met elkaar te maken. Met boeren en boerinnen heb ik als dusdanig geen probleem. Wel met het soort landbouw dat vandaag aan de orde van de dag is. Voor de meesten onder u is dit geen onbekende. Mijn uitgangspunt is dat het landbouwgebeuren zoals het zich vandaag aan ons presenteert gewoon niet meer kan. Op lange termijn is het funest voor mens en milieu. De verzekeringspremie die we ervoor zullen moeten ophoesten, zal onbetaalbaar blijken.

Van de provincie wordt gezegd dat het een intermediair niveau is. Een niveau dat niet veel armslag heeft. Laat dit voor sommigen zo zijn, maar ik deel deze mening niet, zeker niet na een zes jaar lange leerperiode. Elk beleidsniveau heeft een zeker, wat ik omschrijf als, "initiatiefrecht". Binnen het kader van de begroting kunnen er dus initiatieven genomen worden met betrekking tot een duurzame landbouw. En daar wou ik even over uitwijden.

Landbouw staat in voor onze voedselvoorziening, en dat is van primair belang. Maar landbouw heeft nog een tweede taak en die vergeet men nogal eens te vermelden, met name : het verzorgen en behoeden van het landbouwareaal, wat in wezen niets anders is dan een groot deel van onze leefomgeving. Als men bedenkt dat ongeveer 1,5 % tot 2 % van de actieve bevolking in de landbouw actief is, wordt het snel duidelijk dat nog slechts een zeer kleine minderheid in rechtstreekse binding staat met deze primaire sector. In de toekomst mogen we zelfs verwachten dat gemiddeld één boer voor het voedsel van minstens 150 gezinnen zorgt en hiermee staat de oude maatschappelijke piramide op zijn kop.

Bovendien wordt het afnemend aantal landbouwers steeds meer afhankelijk van nog slechts enkele zeer kapitaalkrachtige concerns die actief zijn op het gebied van de agro-industrie en de voedseltoevoeringen. Onze huidige gangbare landbouw verkeert in een ernstige crisis en raakt steeds verder van zijn doel verwijderd. Op het vlak van de voedselvoorziening worden kwantitatief hoge hoeveelheden geproduceerd die echter kwalitatief soms aan een lage kant scoren. Ik geef als voorbeeld de verschillende soorten hespen, feta-kaas en alle mogelijke cacao-producten.

Tevens neemt de milieuschade aangericht door de landbouw alleen maar toe. Dit wordt grif door alle actoren toegegeven. Van duurzaamheid is hier, op zijn zachtst gezegd, helemaal geen sprake. Het begrip "duurzaamheid" moet nog goed ingevuld worden. De laatste 30 jaar is de "levenskracht" van onze aarde, van landbouwgronden en gewassen, sterk teruggelopen. Laat ik duidelijk stellen dat dit niet oorzakelijk alleen bij de boer dient gezocht te worden. Deze vingerwijzing zou zeer mager zijn. Het is een nieuw levenspatroon, een maatschappelijke tendens waarin we terecht gekomen zijn en dit als gevolg van een zuiver kapitalistisch economisch denken dat gebaseerd is op consumeren, maar ...

We kennen op dit ogenblik een zodanig toenemende economische activiteit en gedrevenheid dat het maatschappelijk bijna onmogelijk geworden is om te bepalen of een activiteit kan of niet kan, of een ontwikkeling op grote schaal kan doorgaan of niet. Laat staan of de vraag gesteld kan worden, of zij rechtvaardig of zinvol is. De slogan voor de 21^e eeuw zal luiden : geld legitimeert alles. De mate van de economische rendabiliteit is zowat de belangrijkste toetssteen geworden. Economische groei en rendabiliteit worden doel op zichzelf. En precies hier raken we een fundamentele onverzoenbaarheid met de landbouw : industrialisering en economische rendabiliteit enerzijds en landbouw anderzijds kennen niet dezelfde wetmatigheid. De huidige rationalisering van onze voedselproductie, zuiver vanuit economische motieven, is dan ook de belangrijkste directe verantwoordelijke voor de diepe crisis waarin de primaire sector zich bevindt. Hoe anders kan men verklaren dat in de Verenigde Staten één kilogram graan tot 1,5 BEF kost ? Hoe anders kan men verklaren dat er twee jaar geleden in India een zonnebloempopstand van 5 000 000 boeren kwam nadat ze zonnebloempitten op de markt brachten die nog niet éénderde kostten van wat ze kostten in India zèlf ?

Het schrijnende is dat de meeste officiële beleidsprogramma's voor de landbouw een nog verder doorgedreven procesvoering voorop stellen met het oog op een nog hogere rendabiliteit en de verwachting dat men zo de huidige crisis zal te boven komen. En dat is een levensgrote paradox.

In dat kader wou ik nog even dieper ingaan op de GGO's of de gemanipuleerde gewassen. Men zegt dat deze de oplossing gaan bieden voor de honger in de wereld. Dat is een zeer grote drogreden. Er is deze morgen nog een artikel verschenen in De Morgen betreffende de ontdekking van het totale genoom van een heel eenvoudig plantje, de zandraket. Het is aangewezen dit artikel eens goed te lezen, want door tussen de regels te lezen, weet men dat het niet is om de honger uit de wereld te helpen, maar dat het gewoon gaat om patentering van zaden. Niet meer, niet minder.

Welnu, van oudsher werkt de landbouw met levende natuur en sinds mensenheugenis is de landbouw de veredelaar en verzorger van leven en vruchtbaarheid op de blauwe planeet. Die levende natuur kent geen standaardproducten, die kent alleen de grootste verscheidenheid aan levensvormen : de biodiversiteit. Industriële en technologische technieken proberen die levende natuur te beheersen. De vraag is alleen : tegen welke prijs ? En dan bedoel ik dit zowel letterlijk als figuurlijk. Het huidige landbouwbeleid kwam de laatste jaren veelal in een kwaad daglicht te staan en dan heeft dat natuurlijk te maken met wat ik hier heb proberen te verwoorden. De landbouw is geen zaak van boeren alleen, maar er wordt hen geen keuze gelaten. Ze werden en worden onder grote politieke en financiële druk verplicht een landbouwmethode toe te passen die ze vaak niet willen. Ze moeten steeds maar kunstmatiger en goedkoper voedsel produceren terwijl ze door hun jarenlange ervaring, van generatie op generatie, heel goed weten dat dit niet kan blijven duren.

Het wordt dus tijd dat we met zijn allen op zoek gaan naar een eerlijke manier van voedsel winnen, omschreven als "duurzame landbouw", met andere woorden, met een landbouw die duurt, die het levend geheel waarmee zij werkt, respecteert. Een landbouw die haar belangrijkste kapitaal, de levende natuur, verstandig beheert en zo, ook op lange termijn, rendabel blijft. En dat moet het uitgangspunt zijn van een gezond beleid. Ik doe een oproep aan de vele nieuwe collega's, aan velen in dit halfroond, maar vooral aan de gedeputeerde van Landbouw om nu eens dit thema ernstig te nemen en er werk van te maken. De landbouw heeft er alleen maar belang bij.

Tot slot citeer ik nog even Sico Mansholt : "Wij moeten terug naar een gezinslandbouw. Het is de beste garantie voor kwaliteit en een leefbaar platteland".

Ik wil eindigen met de Panorama-uitzending van zondag 26 november. Deze uitzending gaf een schrijnend beeld van een boer in Zuid-Frankrijk die twee maanden nadat men een BSE-geval had ontdekt op zijn boerderij het bio-label zou gekregen hebben en nu heel zijn veestapel, en ook die van zijn schoonbroer, moest laten vernietigen. Het was een schrijnend beeld dat niemand onberoerd kon laten. De uitzending sloot af met één zinnetje van die man, met name : "Het is niet mijn koe die ziek is, maar het is de landbouw die ziek is."

Dank u.

De heer Lockefeer

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Meer dan ooit staat de landbouw vandaag onder druk. Meer dan ooit stelt men het soort landbouw waar wij vandaag mee geconfronteerd worden in vraag. Begrippen als varkenspest waaraan in het verleden een miljardenplaatje hing, het gebruik van hormonen, de vermesting, de dioxinecrisis (ook een miljardenplaatje), de dulle koeienziekte, dierenleed (zie de veemarkten), enz. ... liegen er niet om. Dit alles stelt de landbouw in een slecht daglicht. Het is niet mooi, maar het is de harde realiteit.

Consumenten, en daar horen u en ik bij, zijn steeds meer bekommerd om de kwaliteit van het voedsel dat op ons bord verschijnt. Bestrijdingsmiddelen, hormonen en andere chemische additieven worden niet langer gemaakt. Daarbij groeit ook het besef dat in de niet aflatende stormloop naar een hogere productie, zeg maar overproductie, niet alleen de kwaliteit van onze voeding in vraag mag gesteld worden, maar ook natuur en landschap aan de geïndustrialiseerde landbouw worden opgeofferd. Door een teveel aan bestrijdingsmiddelen en meststoffen valt er in onze oppervlaktewateren nog weinig leven te bespeuren. Ik verwijs naar het rapport van de VMM waarin men vaststelt dat er in ons oppervlaktewater 77 soorten pesticiden voorkomen. Niet alleen het oppervlaktewater, doch ook het grondwater en de diepere drinkwaterlagen worden bedreigd. Tevens verdroogt en vervlakt ons landschap, verworden de natuurgebieden tot geïsoleerde eilandjes en worden de dieren uitgebuit.

DEBATTEN

Maar het kan ook anders !

De biologische landbouw slaagt er wél in de productie van kwaliteitsvoeding te koppelen aan een uitgesproken zorg voor de omgeving. De biologische landbouw steunt op de onderlinge afhankelijkheid van de natuurlijke processen in het agro-systeem. Door middel van organische bemesting wordt een vruchtbare bodem ontwikkeld en behouden. Kunstmest wordt uitgesloten zodat ook geen bijdrage geleverd wordt aan het "ingevoerd mestoverschot". De onkruidbeheersing gebeurt zonder chemische bestrijdingsmiddelen. Het zelfregulerend vermogen van het landbouwecosysteem wordt benut en er is een uitgesproken aandacht voor het dierenwelzijn. Ondanks de hogergenoemde problematiek bleef de bio-landbouw beperkt tot een kleine kring van de eerste pioniers, boeren en boerinnen die bezorgd waren en zijn om mens en milieu.

Maar sinds het begin van de jaren 90 gaat alles opeens veel sneller. Sinds 1 januari 1993 is de Europese wetgeving voor plantaardige bio-producten van kracht. Tegelijkertijd komt er per lidstaat een sluitende controle en financiële ondersteuning voor bio-boeren. In ons land wordt het bio-garantielabel erkend en gecontroleerd. Sommige lidstaten deden er nog een enthousiast schepje bovenop, met als resultaat dat de bewerkte oppervlakte biologische landbouw maar liefst vertienvoudigde tussen 1990 en 1998. In Oostenrijk streeft men naar 25 %, in Zweden naar 15 % in 2010, in Nederland naar 10% en in Duitsland naar 15 %.

Maar ook vanuit de Vlaamse regering zit men niet stil, en heeft men zich geëngageerd om tegen 2010 7 % van het landbouwareaal in een biologische kaart te krijgen. Deze doelstelling is niet arbitrair of limitatief. Vanaf een dergelijk percentage overschrijdt de biologische landbouw de kritieke drempel voor het ontwikkelen van een eigen dynamiek zodat zij verder op eigen benen kan staan.

In dit kader heeft ook de provincie een eigen specifieke taak te vervullen; maar niet door een PCB op te richten waar heel wat energie en tijd gestoken wordt in de groenteteelt onder glas waarvan we weten dat er een enorm ruimtebeslag is, een energieverstopping buiten alle proporties - denk maar aan verwarming en verlichting - en weinig tewerkstelling.

Wat onze provincie wél zou kunnen doen binnen het kader van een zekere bescheidenheid als intermediair niveau :

1. Zorgen voor een serieuze informatie naar landbouwers toe en niet alles overlaten aan het Vlaamse gewest, de federale regering of Europa, maar zèlf initiatieven nemen, en er zijn provincies die dat doen.
2. Kartering huidige bio-boeren en tuinders.
3. Creëren van afzetkanalen. Ik verwijs naar een bezoek van een 5e commissie aan een bio-boer. Die boer ging het goed. Eén van zijn problemen was echter dat hij met zijn producten niet weet waar naartoe. Er is geen circuit.
4. Afname van bio-producten in eigen huis, scholen, enz. ...

Dit vraagt van het beleid natuurlijk een andere aanpak maar ook andere prioriteiten. Prioriteiten die effectief ingebed zijn in een, wat ik omschrijf als een duurzaam landbouwbeleid dat een minimale milieubelasting kent, voor een gezonde en smaakvolle voeding zorgt, rendabel kan zijn zonder verborgen kosten, meer werkgelegenheid creëert, waar wij een vernieuwing van het platteland zouden kunnen waarnemen, waar wij meer respect voor natuur en landschap hebben, waar verantwoord wordt omgegaan met plant en dier, waar naar een duurzame voedselvoorziening wordt uitgekeken, waar een eerlijke verhouding noord-zuidrelaties zou kunnen ontstaan en het uiteraard ook nog - en dat is zeer belangrijk - nieuwe kansen biedt voor onze boeren en boerinnen.

Dank u.

De heer gedeputeerde Vercamer

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Ik zal proberen zo concreet mogelijk te antwoorden, wat eigenlijk niet gemakkelijk is op een toespraak waar heel veel algemene beschouwingen inzitten die we, denk ik, allemaal kunnen delen. Ik denk dat wij met het merendeel van uw bezorgdheden en beschouwingen akkoord kunnen gaan, maar we zitten hier vandaag in de provincieraad van Oost-Vlaanderen, met een bescheiden begroting van ongeveer 7 000 000 000 BEF, waarvan we in het beste geval 100 000 000 BEF kunnen besteden voor land- en tuinbouw. Dat is alles. Dat zijn onze middelen en dat is de realiteit.

Heel veel van de bezorgdheden die u meedeelt, van de opmerkingen die u maakt, kan ik tot de mijne maken, maar dan algemeen als burger, als geïnteresseerde consument, als tuinier, als liefhebber van mijn sierteelt. Als gedeputeerde van Land- en Tuinbouw van de provincie Oost-Vlaanderen moet ik u zeggen dat mijn middelen zeer bescheiden en zeer beperkt zijn om op de vele wereldvragen die u formuleert een antwoord te bieden. En toch zal ik een poging doen om u te zeggen dat daar waar het pas heeft en waar we het kunnen we met een deel van die bezorgdheden rekening houden.

En Mijnheer Lockefeet, ik heb teveel respect voor uw eerlijke bedoelingen en uw eerlijke inzet op dat vlak om mijn antwoord niet ernstig te nemen als ik u vandaag toespreek. Maar in 1999, en ook de jaren voordien - u hebt het zelf gezegd -, hebben we eigenlijk dezelfde discussie gevoerd. Het was toen iets concreter. Ik verwijs naar pagina 221 van de verslagen van vorig jaar, met name naar wat we tegen elkaar gezegd hebben op 19 oktober 1999. Ik zal dus een paar elementen opnieuw gebruiken. Ik ga het niet allemaal oplezen. Dit zou eigenlijk tijdverlies zijn, onnodige inzet van energie en middelen, en dat is ook niet zeer duurzaam.

Maar goed, onze uitgangspunten voor het provinciaal land- en tuinbouwbeleid blijven onverkort van kracht. Landbouw blijft een belangrijk economisch gegeven, ook als we daarin mee verrekenen dat er een Vlaamse beleidsdoelstelling is die zegt dat we zo snel mogelijk 5 % moeten oriënteren naar bio-landbouw. We schrijven ons daar trouwens uitdrukkelijk in. Maar dat wil niet zeggen dat we die 95 % andere laten vallen. Ik heb u trouwens vorig jaar ook gezegd, Collega, dat ik niet hou van de associatietechniek. Dat is een handigheidje die veel sprekers gebruiken, zeker als we de ideologische toer opgaan. Ik verdenk u daar niet van. Alhoewel, het is niet oneerbaar om uw ideologische uitgangspunten te proberen vertalen en betrekken in een toespraak. Integendeel. Maar wel een associatietechniek die er in bestaat biologisch is goed en al wat niet biologisch is, is per definitie slecht. Ik denk dat we het zo niet mogen stellen.

Ten eerste zeggen wij dat landbouw economisch nog altijd een belangrijk gegeven in de provincie Oost-Vlaanderen is. Nog altijd meer dan 20 000 mensen verdienen er hun boterham mee. In 1950 waren dat er nog 106 000. Nu zijn we tot op één vijfde gezakt. Er zijn nog altijd meer dan 11 000 bedrijven, waarvan een groot deel siertelers. Dat is typisch voor Oost-Vlaanderen.

Ten tweede is landbouw inzake ruimtelijk gebruik een belangrijke actor op het terrein. Meer dan de helft van de Oost-Vlaamse oppervlakte. U hebt daar ook allusie op gemaakt. We zijn het tot daartoe eens.

Ten derde zeggen we dat we in dat provinciaal land- en tuinbouwbeleid - dat bescheiden beleidsdomein naast de grote beleidsdomeinen zoals het provinciaal onderwijs, de milieupolitiek, de economische politiek, de sociale politiek, enz. ... - proberen te vertrekken vanuit de notie duurzaamheid. Dat is ons uitgangspunt.

En eigenlijk zou u de redenering moeten omkeren, Collega : "Duid mij aan waar we echt in tegenspraak zijn met de notie duurzaamheid en doe daar alstublieft suggesties rond hoe we deze verkeerde invulling van ons beleid kunnen rechte trekken, maar wel concreet, daar waar we op het terrein bezig zijn". Voor het overige ben ik het met uw algemene uitgangspunten eens. Ik heb er geen enkel probleem mee om een poging te doen de biologische land- en tuinbouw te helpen, maar ik wil niet vervallen in een concurrentievervalsensysteem, want ik kom daar in aanvaring met andere wetgevingen.

Ik zal bij leven en welzijn, als het God belieft, als ik dat nog mag zeggen, de beleidsverklaring naar voor mogen brengen in het voorjaar. Dan zal ik mijn best doen om een paar nieuwe accenten te leggen, onder meer dat we ons uitdrukkelijk inschrijven in een beleid dat ook door andere overheden gevoerd wordt. Ik heb daar twee belangrijke achterliggende redenen voor.

Ten eerste wil ik het er in dat provinciaal beleid uitdrukkelijk over hebben dat wij beklemtonen dat wij de weg van de biologische landbouw willen steunen. Dat is een beleidsopstelling van de Vlaamse overheid. Wij willen dat mee steunen, ook in ons provinciaal beleid, maar daarom laten we weer de rest niet vallen. Dat is een eerste overweging : ons inschrijven in die hogere overheid omdat wij inderdaad de weg van de biologische landbouw mee willen opgaan. We zetten dat nu al aan.

DEBATTEN

Ten tweede hebben we altijd gezegd dat we de middelen niet dispaaraat moeten inzetten, maar dat we dat in samenspraak met anderen moeten doen. Niet alleen met de Vlaamse overheid en de federale overheid, alhoewel. Hoe gaat dat evolueren in Brussel ? Ik weet het nog niet. Men heeft op een bepaalde nacht eens beslist dat men het landbouwbeleid zou federaliseren. Als ik goed ingelicht ben, was de minister van Landbouw daar zelfs niet bij. Maar goed, men had hem daarvoor niet nodig. Maar hoe dat concreet zal gebeuren, weet ik nog altijd niet. Dat is belangrijk voor ons provinciaal beleid. Met wie moeten we nu gaan praten over proefcentra, over proefprojecten, enz. ... ? Ik weet het niet. Maar het zou dom zijn om ons niet in te schrijven in wat die hogere overheid wil doen. Wij zouden onze middelen verdeeld gaan inzetten. We zouden dus aan geldverspilling gaan doen. Alleen al om de puur materialistische reden is het ook belangrijk.

Een ander nieuw accent zal zijn - en ik denk dat we daar consensus zullen voor vinden in de deputatie, in de meerderheid en in de raad - dat wij meer dan vroeger service, ondersteuning moeten geven naar andere overheden toe, vooral naar de gemeenten. U hebt zelf gezegd dat de landbouw een kleine groep is geworden. De meeste gemeenten en zeker de kleine gemeenten kunnen daar om praktische redenen niet veel aandacht aan besteden, alhoewel landbouw een groteruimtegebruiker is. Wel, wij kunnen daar basisinformatie leveren vanuit de provincie. Wij kunnen helpen bepaalde acties op te zetten, bijvoorbeeld rond biologische landbouw, naar imago-vorming van de land- en tuinbouw toe, naar erfbeplanting en dergelijke.

Dus het ondersteunen van een duurzame en toekomstgerichte landbouw is reeds van bij de uitbouw van ons provinciale landbouwbeleid de basisdoelstelling. Wij doen dat binnen de werkring van onze dienst Land- en Tuinbouw, binnen onze samenwerkingsverbanden met de proefcentra en binnen de betoelaging van diverse initiatieven. Bij een integrale landbouwbenadering komen er niet alleen biologische aspecten ter sprake, maar ook sociaal-duurzame, ecologische en economische aspecten.

Het Provinciaal Proefcentrum voor de Groenteteelt werkt reeds jaren mee aan projecten die de reductie van meststoffen en gewasbeschermingsmiddelen beogen. Ik verwijs naar de EU-maatregel 2078, naar de Interregprojecten en naar het FITO-fonds. Wij ondersteunen nu heel bewust - het tweede jaar al - de biologische glastuinbouw door de omschakeling van het bestaand serrecomplex naar biologische teeltwijze.

Wij werken in het 5b-gebied met een aantal projecten. Het is niet het eerste nummer dat verschijnt in 5b-Land- en Tuinbouwmagazine Meetjesland. Ik vind het trouwens een goed tijdschrift. Het zal spijtig zijn dat het moet stoppen na de uitdovingsfase van 5b, maar er wordt regelmatig over biologische land- en tuinbouw gepubliceerd. De auteur van dit artikel - en ik denk dat het dat artikel is waar u het over had : de biologische land- en tuinbouw - vreest meer teelttechnische kennis. Dat is mijnheer Kurt Cornelissen, ingenieur bij het Provinciaal Proefcentrum voor de Groenteteelt in Kruishoutem.

Wij zijn daar heel bewust mee bezig. Wij bouwen knowhow/kennis en ervaring op en stellen dat beschikbaar aan de sector, niet alleen via dat tijdschrift, ook via teeltwerkgroepen en dergelijke. Ik kom straks op dat Proefcentrum voor de Groenteteelt en die serre nog eventjes terug. Wij zijn daar altijd mee begaan. Wij hebben een paar jaar geleden het genoeg gehad de prijs van de Provinciale Landbouwkamer uit te reiken aan één van de ingenieurs van het Proefcentrum voor de Sierteelt voor de manier waarop hij proefprojecten en praktische toepassingen en voorlichtingsactiviteiten die daaruit voortvloeien, georganiseerd heeft met betrekking tot geïntegreerde bestrijding. Ik weet het : dat is niet voor 100 % katholiek, dat is niet 100 % biologisch, maar het is in elk geval in een streven naar duurzaamheid belangrijk dat ook aspecten zoals geïntegreerde teeltwijze aan bod komen. Ik denk dat we dat niet kunnen ontkennen.

De uitbouw van het Interprovinciaal Proefcentrum voor de Biologische Teelt.

U hebt daar wat vragen rond. Ik weet dat sommigen in uw middens denken dat het eigenlijk niet moet. De minister heeft nog altijd geen beslissing getroffen. Maar men moet weten wat men wil. Ofwel zegt men dat men beleidsmatig de biologische sector wil ondersteunen en moet er ook onderzoek rond gebeuren. Niet het groot fundamenteel wetenschappelijk onderzoek, maar praktijkgericht onderzoek, van waaruit voorlichtingsactiviteiten kunnen voortvloeien en van waaruit men aan een goede mechanische gewasbescherming kan doen. Daar gebeurt in Nederland heel veel onderzoek rond. Ook hier zullen wij dat moeten doen. Wij zullen die sector ook moeten ondersteunen bij het creëren van afzetkanalen, bij samenwerkingsformules met de veilingen.

Ik weet wel dat bij sommige fundamentalisten de veilingen een slechte naam hebben, want dat zijn de verzamelplaatsen van de massaproductie en dat is niet goed. Daar zijn ze al per definitie tegen. Terwijl, als men echt op termijn naar goede afzetsystemen van biologisch geteelde producten wilt zoeken, men die veilingen nodig heeft. Zij werken daar vandaag rond. Men is een circuit daarvoor aan het opzetten. Dat moet ook professioneel aangepast worden en daarvoor hebben we onderzoek nodig, want op het vlak van landbouweconomie, van afzetkanalen, van teeltwijze en mechanisatie vergt dit een eigen aanpak. Vandaar dat wij, samen met West-Vlaanderen en ook met de andere Vlaamse provincies inmiddels, onze medewerking toegezegd hebben aan de uitbouw van een Interprovinciaal Proefcentrum voor Biologische Teelt.

Wie daar ooit het verhaal zal van schrijven, over vijf of tien jaar, zal niet begrijpen op hoeveel tegenkating en tegenspoed men daar heeft moeten rekenen bij de beginfase. Dit was, denk ik, nu eens een goed initiatief. En toch, op het vlak van ruimtelijke ordening zijn er problemen, uit de fundamentele hoek zijn er problemen, enz. ... Alleen al de club van al die mensen die op één of andere manier met de biologische productiewijze te maken hebben - of denken er iets over te zeggen te hebben - bij elkaar brengen, is niet simpel. Ik heb die startvergaderingen meegemaakt. Ik was erbij. Ik heb het gezien. Ik mag ervan getuigen.

Wij blijven in ons provinciaal ondersteuningssysteem aandacht besteden voor toelagen voor beheersovereenkomsten.

Aanleg en onderhoud van kleine landschapselementen.

Is dat echt zuiver duurzaamheid ? Neen, maar het is in elk geval niet niet-duurzaamheid.

Aanleg van kleinschalige waterzuivering.

Dat zijn allemaal elementen die wij mee verrekenen in onze politiek van duurzaamheid. We hebben een eigen krediet daarvoor. Ik kom daar straks op terug. Er zijn ook daar vragen rond gesteld. Dat is een bescheiden kredietje. Ik weet het. Het is maar 1 000 000 BEF. Als u mij morgen 20 000 000 BEF geeft, en als u dat met plezier zal goedkeuren, dan zullen we er wel materiaal voor vinden om dat goed te stofferen. En als u morgen héél veel voorstellen hebt die concreet zijn, maar heel concreet dan, om te werken aan serieuze informatie naar landbouwers toe, dan gaan wij daar onze middelen voor inzetten. Maar ik heb maar een bescheiden begroting. Trouwens, alleen zijn we daar weer niets. We moeten daarin samenwerken met anderen.

Kartering huidige bio-boeren en -tuinders.

Met welke middelen moet ik dat doen ? Het is verdorie al moeilijk genoeg om een kartering te krijgen in het kader van een studie Landelijk Gebied. Dat materiaal bestaat. Voor de belastingen krijgen we dat. De VLM stelt dat beschikbaar voor onze dienst Belastingen. Maar voor onderzoek naar een studie Landelijk Gebied krijgen we het niet, want dan gaan we de privacy schenden. De VLM heeft alles. Daar kan men u perfect zeggen op welk kadastraal perceel wat gekweekt wordt vandaag. Zij hebben al dat materiaal. Maar wij zijn afhankelijk van anderen om dat materiaal te mogen gebruiken in ons onderzoek.

Het creëren van afzetkanalen.

Ik weet niet of de overheid echt afzetkanalen moet creëren, maar het kan wel behulpzaam zijn via promotiefondsen. De VLAM - de Vlaamse Argo Marketing, en ik stoor mij enorm aan die terminologie - werkt daar ook aan mee, trouwens met geld van de sector zelf. Het zijn bijdragen van de boeren - en ik neem aan ook met bijdragen van de bio-boeren - waarmee de VLAM aan acties gaat doen.

Afname van bio-producten in eigen huis en de scholen.

We zullen daar eens moeten kijken naar de prijsvergelijkingen als het erop aankomt. We hebben nu al af en toe eens een proef met vegetarisch eten. Het is wel niet helemaal hetzelfde. Dat bevalt de ene al wat beter dan de andere. Biologische melk aan de bar zou één van de voorstellen kunnen zijn. Dat zou perfect kunnen. Dat is heerlijk, verfrissend en dorstlessend. De quaestuur kan daar onmiddellijk een initiatief toe nemen en we zullen dan eens een studie van het verbruik maken. Wat mij betreft niet gelaten, want men kan een consument wel een beetje opvoeden, maar men kan hem toch eigenlijk niet dwingen.

DEBATTEN

Het is dus allemaal niet zo eenvoudig als op het eerste zicht lijkt. Ik ga u nog een paar voorbeelden geven en dan stop ik.

U leest ongetwijfeld Landbouw en Techniek. Er stond een heel mooi artikel in over het kwaliteitszaaizaad dat in Merelbeke geproduceerd wordt in het Centrum voor Landbouwkundig Onderzoek. Ook zij proberen dat te berekenen in hun werking, in hun acties.

In ons provinciaal milieuconvenant vertrekt men vanuit duurzaam beleid met daarin een paar interessante ideeën en suggesties rond land- en tuinbouw. We zijn heel blij dat het daarin staat. We zijn blij dat de provinciale Mina-raad in haar advies op pagina 12 zegt dat het betrekken van land- en tuinbouw bij dat provinciaal duurzaamheidsbeleid een goede zaak is. Dat doet mij plezier. Ze komen er eindelijk eens positief in uit. Mijn collega weet dat, als ik iets lees uit zijn sector, ik eerst ga kijken of landbouw erbij zit.

Vorige week op de persconferentie hadden we het genoeg twee interessante projecten voor te stellen, met name "waarnemings- en waarschuwingssystemen voor plagen en ziekten in de boomkwekerij", waar we de mensen leren op tijd de kenmerken te ontdekken om op tijd te kunnen ingrijpen. Niet dat we dan aan biologische bestrijding gaan doen voor 100 %, want dat kunnen we vandaag nog niet. Maar als we op tijd optreden, kunnen we met lichtere producten werken, kunnen we minder sproeigangenzetten. Dat is ook economisch en ecologisch belangrijk. Het is trouwens ook gegroeid uit een aantal projecten van de Europese gemeenschap. Eerst is dat gefinancierd geweest, maar eind 2001 loopt dat project ten einde. Wij gaan het nu zelf verder zetten vanuit het Proefcentrum voor de Sierteelt, maar mits betaling. De overheid heeft hier zijn rol gespeeld, de weg bereid, onderzoek gedaan, bewezen dat het haalbaar is en dat het kan in de praktijk. Nu gaan we de mensen over de brug halen om te betalen om in dat systeem ingeschreven te zijn. Ze worden thuis verwittigd als ze dat en dat zien. Dat wordt geanalyseerd. Ze krijgen een verwittiging : nog drie dagen of vier dagen wachten met spuiten of onmiddellijk ingrijpen. Ik geef het maar in een notendop. De telers hebben daar echt belangstelling voor.

In het Proefcentrum voor de Groenteteelt is het waarschuwingssysteem voor de bestrijding van de aardappelziekte een zelfbedruipend systeem. Dat hebben we eerst betoelaagd en gesubsidieerd. Vandaag zijn daar meer dan 1 000 aardappelkwekers op geabonneerd. Die worden hetzij via hun PC, hetzij per fax verwittigd. Wij sparen daardoor sproeigangenzetten. Wie zou daar kunnen tegen zijn ? Maar dat zijn allemaal initiatieven die gegroeid zijn vanuit dit bescheiden niveau, de provincie Oost-Vlaanderen, ondersteund door de provincie, samen met de andere overheden en samen met de sector. Ik denk dat dat geen slechte piste is om op verder te werken.

Ik denk dat ik u het voornaamste gezegd heb. Maar moeten we zaak niet eens omkeren ? Wat doen we dat niet duurzaam is ? Laat ons daar eens over discussiëren. Geef ons suggesties om daar de nieuwe richting in te slaan.

En helemaal tot slot van deze tussenkomst.

Het is niet omdat we reeds acht jaar met erfbeplanting bezig zijn dat dit geen duurzaam initiatief zou zijn. Ook dat is een vorm van duurzaamheid : zorgen voor een goede landschapsinkleding. Dit is terzelfdertijd imagoverbeterend voor de sector. Maar we doen het al acht jaar. Men is dat gewoon geworden. Dat is geen spectaculair nieuw initiatief dat veel geld kost. Dat is een bescheiden krediet in een provinciale begroting waarmee we mensen willen aanzetten om voor de schoonheid van dat landschap te zorgen. Op sommige plaatsen zeggen we zelfs : Laat die schuur hier maar staan zonder bomen, want het zou visuele vervuiling zijn om die schuur weg te steken. Sommige gebouwen zijn merktekens in het landschap en die moet men dan ook als merkteken beklemtonen en er geen bomen rondzetten om ze weg te steken. Bij andere moeten we dat wel doen.

Het project kleinschalige waterzuivering.

Dat loopt reeds meerdere jaren. Het is gestart vanuit deze provincie. Elders was men daar niet mee bezig. We hebben geluk gehad dat we nu veel nieuwe ervaring hebben kunnen opdoen in het kader van 5b. Er komt straks een vraag van collega De Roo over wat we met die ervaring gaan doen. Het zou spijtig indien we die ervaring laten verloren gaan.

Ik resumeer, Collega.

Eigenlijk ben ik het volkomen met u eens, maar ik moet nu tot mijn onmacht bekennen dat ik over onvoldoende middelen beschik om samen met de medewerkers en de provinciale proefcentra uw formidabel programma onmiddellijk ten uitvoer te leggen. We zijn een bescheiden provinciaal niveau. Daar waar het pas heeft, proberen we mee te werken aan de notie duurzaamheid, zeker in de sector land- en tuinbouw.

Wat nu heel specifiek het Proefcentrum voor de Groenteteelt betreft, alsook die serres. Ik ben het niet volledig met u eens dat dit ecologisch niet verantwoord zou zijn en dat dit tegendraads is aan de notie duurzaamheid om aan biologische serreteelt te doen. Wat het aspect duurzaamheid van glasteelten betreft kunt u inderdaad de inzet van energie tot voorwerp van kritiek hebben. Ik geef dat toe. Ik heb trouwens in het begin die vraag zelf gesteld. Ik heb gevraagd : "Is dat nu wijs ?". En zij zeggen : "Het alternatief is dat wij deze producten uit het zuiden invoeren, want de consument wil dat". De consument wil tomaten met kerst en hij wil sla en paprika's in de winter. Hij moet dat allemaal hebben, tenzij men dat morgen verbiedt. Als men dat morgen verbiedt, valt die kritiek weg. Maar als de consument dat wil, waarom zouden onze tuinders dat niet tegen een concurrentiële prijs mogen kweken ? Ook biologisch onder serres, want dat wat we uit het zuiden invoeren, kost nogal wat aan energie. De vruchtgewassen worden daar ook geteeld onder plastieken beschutting. Wie naar Zuid-Spanje, Kreta of Griekenland gaat, ziet dat allemaal : plastieken serres voor de beschutting, soms ook in het kader van bestrijdings-technieken, zodat de beestjes er minder aan kunnen. Zij worden daar onder plastieken beschutting gekweekt, weliswaar niet verwarmd. Wij verwarmen erbij. Daarna wordt het getransporteerd. Dat kost bijzonder veel energie. Hoeveel van die zogenaamde primeurs komen tijdens de winter niet per vliegtuig aan ? De vrachthaven, de luchthaven van Oostende, Charleroi en maar een klein stukje in Zaventem, leeft daarvan. Zouden we dan niet beter, als we de energiebalans zouden opmaken, dat eens ernstig doen in plaats van er negatief over te doen en te zeggen : "Verdorie, onze boeren en tuinders kunnen dat ook op een biologisch verantwoorde manier doen."

Wij kunnen dat. Wij kunnen die producten even goed maken en zelfs op een biologisch geteelde manier. We geven ze daarbij nog een meerwaarde, want anders mist de Vlaamse bioteelt inkomsten. En ze heeft ze nodig. Wij moeten inderdaad die kritische 4 %, 5 % en sommigen zeggen 7 % overstijgen omdat we dan in een zelf-genererend systeem gaan van reclamevoering, voor het opzetten van afzetkanalen, enz. ... Dan zijn wij ook in staat goede onderzoeksprojecten op te zetten. Maar u hebt een stuk voldoende kritische massa nodig om dat te kunnen doen.

Uitgerekend door het toegepast onderzoek dat wordt uitgevoerd, onder meer in ons eigen Provinciaal Proefcentrum voor de Groenteteelt, worden binnen de bio-teelt de beste technieken ter beschikking gesteld aan de geïnteresseerde telers. Wij denken dat wij hierdoor op een maximale wijze invulling geven aan de notie duurzaamheid binnen het weliswaar nog kleine biologische segment in de land- en tuinbouw.

Tot zover een poging tot antwoord op de interessante beschouwingen van collega Lockefeer.
Dank u.

Applaus

De heer Lockefeer

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,
Uitgaande van die algemene beschouwingen - tenslotte gaat iedereen uit van algemene beschouwingen, niemand vindt iets nieuw uit - heb ik toch een aantal bedenkingen.

Ik vind dat het tijd wordt dat wij binnen deze raad, althans binnen de commissie Landbouw, het begrip gaan invullen. Ofwel is het duurzaam, ofwel is het niet duurzaam. Het schommelt daar niet tussen. Die serreteelt vind ik persoonlijk niet duurzaam. Verder ga ik daar niet op in.

DEBATTEN

Dat de provincie een klein intermediair niveau is, weet ik ook. Dat de middelen beperkt zijn, weet ik ook. Toch kan die provincie één en ander verwezenlijken in de richting van duurzame landbouw.

Ik verwijs naar het volgende :

- Wij kunnen het niet meer hebben dat onze wateren vol nitraten zitten. Of we willen of niet, de waterzuivering komt hier serieus in het gedrang. Wat kunnen we daaraan doen ?
- We zouden het eens kunnen hebben over het circuit aan zwarte varkens en runderen dat in onze provincie rondhobbelt. Maar daar heb ik het niet over.
- Wij zouden inventief kunnen zijn zoals in Zeeuws-Vlaanderen. Daar heeft men op zes jaar tijd 4 000 hectare landbouwgrond omgezet in 4 000 hectare met graangewas bebouwde gronden. Het soort graan dat de boeren terug hebben gekweekt, niet door genetische manipulatie, maar door een natuurlijke kruising, was verloren gegaan. 4 000 hectare in de provincie Zeeland.
- Wij zouden kunnen gaan zien in de provincie Limburg. Vraag de brochures daar op.

Wat ik vraag is gewoon wat men omschreven heeft als Agenda 21 : denk globaal, handel lokaal, kleinschalig. Ik vraag geen wonderen van de provincie. Zes jaar al vraag ik naar een kleine stap. Zet uw mensen daar aan het werk.

Waar wonen die biologische tuinders ? Ik weet het niet. Zoek het. Vraag inlichtingen in de gemeenten. Maar doe er iets aan. Bouw het op. Leg de stenen vandaag waar morgen kan gebouwd worden. Meer vraag ik niet.

Dank u.

De heer gedeputeerde Vercamer

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

De voorbeelden die ik gegeven heb, Collega, worden toch niet ontkend, denk ik. Ik zeg u dat men vanuit het Provinciaal Proefcentrum voor de Groenteteelt reeds heel wat contacten heeft met biologische telers. Daar wordt reeds onderzoek naar gedaan, in vele gevallen ook niet-gesubsidieerd, omdat wij bezig zijn om een basis-knowhow op te bouwen. Dat is allemaal niet zo simpel, hoor. Wij hebben geluk gehad met 5b. Daar hebben we een paar projecten kunnen insteken waardoor we een fond gelegd hebben. Men moet een minimum aan bestaffing en mensen hebben om zo een onderzoek te doen.

Mijnheer Cornelissen heeft zich daarin wat gespecialiseerd, gelukkig. Maar ik hoop dat we in samenwerking met de Vlaamse en de federale overheid - ik weet niet altijd goed met wie ik moet spreken vandaag - voldoende aanspreekmogelijkheden zullen hebben, als we het juiste aanspreekpunt gevonden hebben, om dat onderzoek, dat toegepast onderzoek is, te kunnen continueren. Wij zullen daar projecten voor indienen. Maar alleen kunnen we ze niet allemaal dragen. We moeten daar realistisch in zijn.

U verwijst naar Zeeland, naar de 4 000 hectare grasland die omgezet is. U weet ook welke middelen Nederland ingezet heeft om de veestapel en de varkensstapel af te bouwen. Als u dat vergelijkt met de eerste cijfers die ik op het niveau Vlaanderen gehoord heb, gaan we er niet geraken. Men heeft daar op een andere schaal gedacht en dat heeft succes gehad, met als resultaat - neem mij dat niet kwalijk - dat een aantal van die Nederlandse varkensboeren die uitgekocht zijn, naar hier gekomen zijn om bedrijven over te nemen. In het kader van Europa kan men dat zelfs niet tegenhouden.

Ik heb mij dan de vraag gesteld waar we mee bezig zijn. Zijn hier mensen uit de Eeklose polders ? Allicht wel. Wel, zij zullen u voorbeelden kunnen geven hoe Nederlanders met koffers geld naar hier gekomen zijn om bedrijven over te nemen, terwijl wij ook aan het nadenken zijn over hoe we sommigen moeten uitkopen of afkopen. Maar de middelen die men daarvoor wil inzetten zijn veel kleiner. Neem het mij niet kwalijk, maar ik ga u geen enkel voorstel doen om dat te doen in de provincie Oost-Vlaanderen. Wij hebben daar de mogelijkheden niet voor, we hebben daar de middelen niet voor. Maar ik kan u onmiddellijk een paar adressen geven van mensen die bereid zouden zijn tegen de Nederlandse vergoedingen onmiddellijk te stoppen met hun varkensbedrijf.

Men weet toch ook hoeveel die 4 000 hectare gekost hebben ? De overheid heeft daar een prioriteit van gemaakt. Niet omdat ze zegt dat het moet, maar omdat ze weet dat daar bij de publieke opinie op voldoende goodwill kan gerekend worden. Ik denk dat dat bij ons ook het geval is. Maar men moet keuzes maken. En die keuzes worden niet hier gemaakt. Wij kunnen alleen zeggen : waar wij mee bezig zijn, daar proberen wij een concrete invulling te geven aan de notie duurzaamheid, weze het soms vanuit de negatieve vertaling. We moeten er in elk geval voor zorgen dat wat we doen niet niet-duurzaam is. Ik denk dat de voorbeelden die gegeven zijn voor zich spreken.

Wij weten dat er in Oost-Vlaanderen 10 000 tot 12 000 hectare landbouwgrond uit het gewestplan moeten verdwijnen. De landbouw levert dat in. Dat is beslist in het Structuurplan Vlaanderen. We moeten het nu doorvertalen naar het Ruimtelijk Structuurplan Oost-Vlaanderen en naar de gemeentelijke structuurplannen. Maar dat kost geld. Ik hoop wel dat als men mensen onteigent of benadeelt, het oude artikel 1382 van het burgerlijk wetboek nog overeind blijft. Dat zou de discussie veel vergemakkelijken.

Ik ga u een ander voorbeeld geven, Collega. Het is misschien een beetje een lelijk voorbeeld. Landbouw en natuur, u kent die discussie. Hoeveel zou men betaald hebben aan de boeren die een beheers-overeenkomst wilden maken in West-Vlaanderen ? Die prijzen variëren. Dat gaat van een 800 BEF tot een 2 200 BEF, naargelang ze zich hielden aan bepaalde nitraatresidu's per hectare.

Wij zijn ook eigenaar van gronden in de provincie Oost-Vlaanderen. Wij hebben bijvoorbeeld de Kaaihoeve. U kent de Kaaihoeve ? Meilegem/Zwalm. Prachtig gelegen aan de oude Schelde. We hebben er zelfs een boot voor ingezet. Ik heb voorgesteld om hem met roeispanten uit te rusten, maar hij was naar het schijnt te groot daarvoor. Daarom hebben wij bij uitzondering toestemming verleend om er een motor in te steken die met minerale oliën vaart.

Maar we hebben ook 2,3 hectare natuurlijk grasland dat we beheren op een natuurlijke manier. Ik kan het nog altijd niet geloven, maar het staat in een nota die de bestendige deputatie in zitting van vorige week gekregen heeft. Ze is gedateerd op 23 november. Ik weet dat u de agenda controleert. U moet dat dossier eens inzien. Maar het kan zijn dat ik mij mislees. Het is perfect mogelijk dat ik mis ben. Men weet nooit. Maar het is interessant om weten, want niemand durft dat nog kritisch bekijken vandaag. Dat kost, rekening houdend met bovengenoemde punten van onderhoud en maaibeheer van de natuurtuin, circa 512 000 BEF tot 1 300 000 BEF per jaar. Verwondert het u dan dat ik af en toe een keer moet zeggen : "Vercamer, zwijg. Houd u stil, jongen. Want ze gaan zeggen dat ge tegen alles zijt". En men mag dat niet doen. Men mag niet op elke slak zout leggen en men mag niet schieten op al wat beweegt, want ze nemen u anders niet ernstig. Maar het is mijn verdomde plicht als gedeputeerde van Landbouw om toch eens de vergelijking te maken.

En weet u nu wat de moraal van het verhaal is, Collega ? Dat onze dienst voorstelt om een tractor zouden kopen om zelf het maaibeheer te doen. De aankoop van de tractor zou 699 380 BEF bedragen. Ik ben er bijna zeker van dat wij volgend jaar in het voorjaar een nota krijgen of we daar niet een groenwerker kunnen aanstellen om met die tractor te rijden. En aangezien de tractor af en toe ook op de openbare weg zal moeten komen, zal hij een rijbewijs C moeten hebben.

U mag het mij niet kwalijk nemen dat ik het hier even zeg, maar we moeten alles eens vergelijken. In het ene kan alles en in het ander wordt altijd alles bekeken alsof er niets gebeurt. Ik zeg u dat we met die bescheiden begroting van land- en tuinbouw in de provincie Oost-Vlaanderen ons best doen, samen met de medewerkers die daarvan doordrongen zijn om de notie duurzaamheid te concretiseren op het terrein. Dat laatste heb ik u alleen maar als voorbeeld gegeven van hoe verschillend de dingen soms benaderd worden.

Dank u.

De heer Lockefeer

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,
Het laatste voorbeeld dat de gedeputeerde aangeeft, toont nog eens de meerwaarde van het vrijwilligerswerk.

Binnen deze raad moeten we ook eens prioriteiten gaan leggen. Ik zou voorstellen om dat fameuze golfterrein een schop te geven en die 150 000 000 BEF over te hevelen naar uw departement en dan bent u een gelukkig man voor zes jaar.

Dank u.

Applaus

De heer gedeputeerde Vercamer

Dat behoort niet tot mijn winkel, dat golfterrein. Ik moei mij niet veel met mijn collega's hun winkel en ik verwacht van hen hetzelfde.

DEBATTEN

LANDBOUW

De heer voorzitter

Mag ik ervan uitgaan, Collega, dat u beide tussenkomsten gaat koppelen ? Zo heeft de heer gedeputeerde voldoende tijd om te antwoorden.

Dank u.

De heer De Roo

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Zoals het belangrijk is dat er een stedelijk beleid wordt gevoerd, zo is het ook van belang een degelijk plattelandsbeleid te voeren ! Op het platteland kent men tegenwoordig ook zijn problemen. De kleine dorpen kennen het probleem van ontvolking of veroudering van de bevolking ! Dorpsschooltjes verdwijnen, winkels zijn niet meer rendabel, de landbouw kent zijn problemen, om nog maar te zwijgen over de zonevreemdheid van zijn woning, zijn bedrijfje, ... Kortom, hoe leefbaar is ons platteland nog tegenwoordig ?

In maart 1999 werd officieel van start gegaan met het Plattelandscentrum Meetjesland, een project opgezet met Europese steun. Het Plattelandscentrum werd uitgebouwd als educatief centrum dat de bezoeker een inzicht wil geven in de sector van de land- en tuinbouw en van het platteland. Vroeger kwam men naar het platteland om zich te voorzien van voedsel, vandaag gaat men naar het platteland om het hongergevoel aan te wakkeren. Vroeger was het platteland van de boer, vandaag gaat iedereen wel eens op verkenning op het platteland. De mensen van "de buiten" staan nu meer open voor het recreatief medegebruik van het platteland. De initiatiefnemers van het Plattelandscentrum Meetjesland hebben de bedoeling de nieuwe wind die op het platteland waait de goede richting uit te sturen, met andere woorden, zij die het platteland komen verkennen, zetten best een plattelandsbril op !

Tal van activiteiten werden opgezet. Vooral het imago van de landbouw dient enigszins opgekrikt te worden. Positieve signalen dienen te worden gegeven rond een sector die de laatste tijd fel bekritiseerd wordt en dit niet altijd terecht ! Andere activiteiten waaraan men meewerkte : sneukeltochten, bloemenroutes, een reizende tentoonstelling rond Meetjes-land-bouw, bedrijfsbezoeken met buitenlandse delegaties, ...

Men bracht ook cultuur naar het platteland ! Met volksverhalen, landschapsfotografie, verlichte boerderijenroute, kunst op 't platteland, er is zelfs een film opgenomen over het leven op het platteland ! Verder werd er informatie gegeven rond hoeve- en plattelandstoerisme en rond andere provinciale initiatieven zoals erfbeplanting. Kortom, te veel om op te noemen.

Het is zo dat men op een goed jaar tijd, van bij de start van het project, meer dan 10 000 mensen op de been krijgt in de streek van Het Meetjesland.

Momenteel is men bezig in de oude melkerij van Sint-Laureins met de uitbouw van een permanente tentoonstelling rond de geschiedenis van de landbouw, landbouw als economische drager van het platteland, rond de voedselketens en ook rond biologische landbouw.

Het project van het Plattelandscentrum geeft een duidelijke aanzet dat op het platteland de vernieuwing van de landbouw plaatsvindt. Het initiatief werd destijds via 5b opgestart. Nu is het de bedoeling via Interreg III het ganse gebeuren te continueren. Mijn bedenking is of het zou kunnen dat de provincie meestapt in het project van het Plattelandscentrum. Een centrum dat nu reeds is uitgerust met een secretariaat, een uitgebouwd netwerk, ervaring en de knowhow en in ieder geval een goede regionale bekendheid. Dit zou kunnen groeien naar een provinciaal Plattelandscentrum. Een plattelandscentrum dat werkt rond Oost-Vlaamse land- en tuinbouweducatie en dat een Oost-Vlaamse visie ontwikkelt rond plattelandsbeleid.

Tot zover mijn eerste tussenskomst.

Dank u.

De heer voorzitter

Dank u, Mijnheer De Roo. De eerste ondervoorzitter verwittigde mij dat u liefst zou aansluiten met uw tweede tussenkomst en dat de heer gedeputeerde dan zou antwoorden. Is het zo ? U hebt opnieuw het woord.

De heer De Roo

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Mijn volgende tussenkomst gaat over de kleinschalige waterzuivering. Het afvalwaterprobleem en de problematiek eromheen is actueler dan ooit. Vanuit de hogere overheid neemt de druk toe om te zoeken naar oplossingen om de waterkwaliteit te verbeteren. Samen met de provinciale Landbouwkamer, heeft de Landbouwdienst van de provincie sinds 1997 een 5b-project opgestart aangaande kleinschalige waterzuivering op landbouwbedrijven. In Maldegem, de gemeente waar ik woon, zijn een vijftal landbouwers mee in het project gestapt en hebben een proefinstallatie op hun bedrijf laten bouwen. Deze installaties tonen aan dat kleinschalige waterzuivering en hergebruik van het effluent goed mogelijk is en in een aantal gevallen zelfs financieel voordelig kan zijn.

Ook met de milieudienst van de gemeente hebben wij het project op de voet gevolgd. Wij merken dat er toch heel wat interesse bestaat bij de bevolking. Het afvalwaterbeleid van de gemeente Maldegem heeft door het 5b-project een forse stap in de goede richting genomen. Zo hebben wij nu reglementen aangaande opvang van hemelwater en subsidies naar gebruik ervan, reglement aangaande inbuizen van grachten, reglement voor gescheiden afvoer, maar vooral het reglement voor aanleg van kleinschalige waterzuivering aan te leggen als men bouwt of verbouwt. Dit is verplicht bij ons in zones waarvan we weten dat er nooit riolering zal komen.

Opendeurdagen op de bedrijven waar de waterzuivering wordt voorgesteld en andere sensibilisering heeft ruime interesse bij onze bevolking gewekt.

De provinciale dienst voor Land- en Tuinbouw heeft heel wat kennis en ervaring opgedaan inzake afvalwaterbeheer en kleinschalige waterzuivering op land- en tuinbouwbedrijven. Momenteel kunnen wij steeds terecht op de provinciale Landbouwdienst voor advies bij de aanleg en de uitwerking van een waterzuiveringsproject.

Mijn vraag : "Het 5b-project loopt ten einde dit jaar. De kennis en de knowhow die momenteel aanwezig zijn op de diensten, zal men daar in de toekomst verder beroep op kunnen doen ? Zou het mogelijk zijn, net als bij de projecten rond erfbeplanting, het werk rond kleinschalige waterzuivering verder te zetten ? Dank u.

De heer gedeputeerde Vercamer,

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Het Plattelandscentrum is een bijzonder merkwaardig en interessant initiatief. Wat men er ook zou van denken, het staat daar niet alleen in Sint-Laureins in de Polders, het is ook een centrum dat samenwerkt met plattelandsklasse, met het project Boerekreek - waar de provincie ook zijn verantwoordelijkheid genomen heeft, om dit centrum te laten bestaan - en met het Zuivercentrum.

De doelstelling van het centrum is de land- en tuinbouw, het platteland en de streek van het Meetjesland meer en beter bekend te maken bij het breder publiek en heel bewust bij het breder publiek buiten de land- en tuinbouw. Men doet dit onder meer door te informeren en het gevoelig maken van problematiek van land- en tuinbouw. Het organiseert veel activiteiten, meestal in samenwerking met anderen. U heeft daar veel voorbeelden van genoemd.

Er staat in het tijdschrift van 5b - ik denk dat dat in hetzelfde nummer is - trouwens een hele mooie foto van de actie "verlichte boerderijen" waar duizenden mensen op aanwezig waren. De provincie doet meer dan wat daarnet gezegd is. Via Erov worden sommige van de initiatieven daar betoelaagd in het kader van onze promotieacties voor Oost-Vlaamse streekproducten. Momenteel werkt daar één fulltime personeelslid die de provincie ook zeer goed kent. Het is een jeugdconsulent van de provincie die op een bepaald moment verlof zonder wedde gevraagd heeft om daar naar toe te trekken, om eens iets anders te kunnen doen. Een specifieke vorm van sabbatjaar nemen is uittreden uit uw normale arbeidssituatie om iets nieuws te gaan doen. Hij kent dus ook de provincie. Het project loopt tot juni 2001, dus moet er dringend overlegd worden met de diverse initiatiefnemers. Ik denk ook dat collega Verleyen daar goed voor geplatst is, gelet op wat we daar nu hebben aan sportinfrastructuur. Ik zal daar graag mijn medewerking aan verlenen, maar ik kan u al op voorhand zeggen dat u niet moet verwachten dat ik daar miljoenen en miljoenen beschikbaar heb. We zullen ons daar de vraag moeten stellen of naast acties die we doen in grotere steden en grotere lokaliteiten het inderdaad niet nodig is om ook naar kleinere gemeenten en kleinere entiteiten acties vanuit de provincies te ondernemen, weze het door het bundelen van bestaande initiatieven waar we reeds bij betrokken zijn.

DEBATTEN

Maar voor 5b is het uitdovingsscenario van kracht. Ik weet niet of er mogelijkheden zullen zijn in het kader van andere Europese programma's zoals bijvoorbeeld Leader. Men vergeet soms dat Leader een specifiek programma is dat zich richt op de rurale samenleving, zoals men ook dikwijls vergeet dat 5b zich echt moet richten op het verstevigen van de agrarische structuren in de streek, wat heel duidelijk in de Europese doelstellingen staat. 'Leader' betekent Liaison entre Action de Développement de l'Economie Rurale. Dit zou een heel mooi voorbeeld daarin zijn. Maar ik weet niet of we na het uitdovingsscenario 5b onmiddellijk Leader-middelen zullen kunnen inzetten. We zijn al met drie collega's betrokken bij de problematiek en we zullen tijdig rond de tafel moeten gaan zitten. Mogelijks kan de lokale overheid voor dat inderdaad wel mooie project, dat ook het zelfwaardegevoel in de streek wat verstevigd heeft, een initiatief nemen om alle betrokkenen samen te brengen. Het 5b-geld dat daar ingestoken is, is goed besteed geweest. Men heeft daar inderdaad op een andere manier naar landbouw gekeken vanuit de buitenwereld, maar vanuit landbouw is men ook op een andere manier naar zichzelf gaan kijken. Er zit een stuk dynamiek in die regio dat kan gebruikt worden voor bijeenkomsten, vergaderingen en allerhande infrastructuur. Ook het zelfwaardegevoel en het wij-gevoel in die regio is daardoor gestegen. Tot zover wat het landbouwcentrum betreft.

Collega De Roo,

U weet dat kleinschalige waterzuivering een onderwerp is dat mij nauw aan het hart ligt. Op de dienst Landbouw zeggen ze mij soms dat ik me daar te veel mee bemoei, gezien ik alle facturen controleer. Ik vind niet dat we, omdat het allemaal gesubsidieerd geld is, daar zeer breed moeten in zijn. In mijn partij verwijt men mij dat ik me soms te veel als bestuurder opstel en te weinig als weldoende rondga. Maar goed, iedereen heeft zijn verantwoordelijkheid in het leven.

Wat kleinschalige waterzuivering betreft, ik denk dat iedereen hier dat tijdschrift leest. Maar in het tijdschrift van 5b zijn reeds tientallen artikels daarover verschenen. We hebben dit jaar een zeer interessante studiedag daarover gehouden in de regio. Het doet me bijzonder veel plezier en het strekt tot voorbeeld dat ook een gemeente daar onmiddellijk op inspeelt door een aantal ervaringen uit die projecten kleinschalige waterzuivering op te nemen in gemeentelijke reglementen. Het is een heel mooi voorbeeld hoe het één het ander kan bevruchten. We hebben experimenteel bewezen dat kleinschalige waterzuivering in een aantal omstandigheden werkt, nuttig en economisch rendabel is. Als je dat aan mensen kunt zeggen en tonen, dan kun je ze ook motiveren om het te doen. Dan kan een gemeente met recht en reden in bepaalde zones waar bijvoorbeeld nooit riolering zal komen, dit als een verplichting gaan opleggen.

In 5b hebben we dat project laten lopen via de Landbouwkamer om technische redenen. We konden snel een initiatief indienen omdat we personeel van de provincie niet in rekening hoeven te brengen bij de 5b-gelden. Zo simpel is dat. Van de Landbouwkamer mocht dat wel. Sinds 1995 is de dienst Land- en Tuinbouw actief rond kleinschalige waterzuivering. Wij hebben via 5b die actie kunnen verruimen. Het was oorspronkelijk gestart als kleinschalige waterzuivering voor melkveebedrijven en we hebben dat nu kunnen verruimen en voor diverse sectoren voorbeeldprojecten kunnen opzetten. U kunt er kennis van nemen in het tijdschrift van 5b. Niet alleen verschillen de types van bedrijven maar ook de types van afvalwaterzuivering. Oorspronkelijk was het alleen zaligmakende rietvelden structuur. Dat is niet altijd goed. Er zijn betere technieken voor sommige toepassingen. We moeten daar een beetje het onderscheid in gaan maken. Vooral in de tuinbouw is er nog werk aan. Het zou bijzonder spijtig zijn indien de ervaring die we de voorbije 5 à 6 jaar opgebouwd hebben verloren zou gaan. Dat kan niet de bedoeling zijn. We hopen vanuit onze dienst om een en ander te kunnen realiseren via de Landbouwkamer.

Wij hebben trouwens, en we moeten ook de positieve boodschappen brengen, wat tuinbouw betreft een project goedgekeurd gekregen. Het is bijna goed denk ik om via de Vlaamse overheid rond die kleinschalige waterzuivering te werken. We zullen in het Proefcentrum voor de Groententeelt in Kruishoutem een voorbeeldproject uitwerken "waterzuivering voor afval- of restwater van prei". Prei wordt gespoeld, wordt gekuist. We kunnen daar een voorbeeldproject maken. Als dat project loopt dan zullen we ook de sector kunnen overtuigen om daar in de toekomst gebruik van te maken. De bestaande installaties zullen we opvolgen, maar we zullen dat minder intensief kunnen doen dan vroeger, want land- en tuinbouwers moeten nu verder beroep kunnen doen op onafhankelijke advisering en begeleiding. Het uitvoeren van de projecten zelf zal niet meer kunnen. Dat is trouwens nu al zo buiten het 5b-werkingsgebied.

Voor 2001 is er niet alleen Agriflora, maar er zullen ook de werktuigdagen zijn. Op Agriflora is het de bedoeling dat we met de dienst Land- en Tuinbouw en de Landbouwkamer een studiedag organiseren rond kleinschalige waterzuivering. Bedoeling is dat we al onze ervaring beschikbaar stellen in een handige brochure en dat we op een visueel en didactisch aantrekkelijke manier een overzicht geven van wat er allemaal mogelijk is. We laten inderdaad ook een gespecialiseerd panel de zaak toelichten. Er bestaat ook een 5b-programma Westhoek dat momenteel op dezelfde lijn zit en maakt dankbaar gebruik van de ervaringen die men in Oost-Vlaanderen terzake heeft opgedaan.

Er bestaat een brochure, en er waren trouwens een paar provincieraadsleden aanwezig op de studiedag van 17 mei 2000 "afvalwaterbeheer en kleinschalige afvalwaterzuivering", waar we een inventarisatie en een kritische bespreking hebben gemaakt van alle experimenten die tot nu toe gelopen hebben, geresumeerd. Het zou spijtig zijn indien die ervaring zou verloren gaan. We zijn het niet alleen aan onszelf en aan de sector, maar vooral ook aan al diegenen die reeds subsidies verleend hebben, verplicht om daar verder mee door te gaan.

Dank u.

De heer voorzitter

Dank u, Mijnheer de Gedeputeerde.

We komen aan de laatste reeks vragen en die zullen dan ook in één keer beantwoord worden. Akkoord ? Ja, dat komen we aan de vragen van mevrouw Jansegers, meen ik. Ik heb met haar afgesproken dat zij het misschien allemaal in één keer behandelt. Ik lees het op om ons in te leiden. Neem uw tijd om ze stuk voor stuk te behandelen. Ik geloof dat het de eerste maal is dat u het woord neemt in de provincieraad. Ik wens u er geluk mee bij voorbaat. U hebt het woord.

Mevrouw Jansegers

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Als nieuwkomer in de raad zal mijn tussenkomst bij deze begroting zich beperken tot een aantal vrij eenvoudige vragen. Deze materie is immers nieuw voor mij en interesse en inzicht zijn nog steeds twee verschillende dingen. Mijn enige bedoeling is dan ook om zelf een aantal dingen beter te begrijpen. Ik hoop dat de "anciens" zich in deze raad niet te veel zullen vervelen of ergeren, en ik zal zo kort mogelijk zijn.

De vragen zijn geordend in de volgorde die is aangegeven op het overzicht van de tussenkomsten.

Proefcentrum voor de Sierteelt

In de begroting is een toelage aan het Proefcentrum voor de Sierteelt van 8 750 000 BEF voorzien (in 2000 : zelfde bedrag) alsook een investeringstoelage van 6 500 000 BEF. Bovendien werd in 2000 een bedrag van 10 500 000 BEF voorzien voor "Aankoop en onteigening van onroerende goederen en rechten voor dit proefcentrum". Ik veronderstel dat het hier gaat om de aankoop van gronden.

In het adressenboek van de dienst Land- en Tuinbouw geeft het "Tuinbouw-adviesbureau van de Belgische Boerenbond" als adres : per adres Proefcentrum voor de Sierteelt, Schaessestraat 18 in Destelbergen. In het jaarboek 1999 vind ik het Proefcentrum voor de Sierteelt terug onder "provinciale instellingen". Is dit een onafhankelijk centrum of een provinciaal centrum ? Is dit dan een proefcentrum van de Boerenbond dat wordt betoelaagd ? Zijn de verworven gronden dan eigendom van de Boerenbond of van de provincie of van het Proefcentrum ? Als het hier om een gezamenlijk project gaat, wat is dan de inbreng van de Boerenbond ? Waar kan ik een concreet werkingsverslag van dit centrum vinden ?

De provincie voorziet ook een subsidie aan het Verbond van Verenigingen voor Agrarische Bedrijfshulp.

- In het jaarverslag 1999 spreekt men over "verzekerde bedrijven". Gaat het hier dan om een soort verzekering waarop alle landbouwers kunnen inschrijven ?
- Gaat het om verschillende plaatselijke verenigingen, gecoördineerd in één "verbond", of om plaatselijke afdelingen van één vereniging ?
- Kan de daling van het aantal aangesloten bedrijven (jaarverslag) verklaard worden ?
- Is de subsidie van de provincie afhankelijk van het aantal aangesloten Oost-Vlaamse bedrijven ?
- Is dit een nationale of Vlaamse vereniging, die gesteund wordt door alle provincies ?

DEBATTEN

Wat betreft de tussenkomst aan de vzw Erov voor het opmaken van het marktstrategisch plan voor de Oost-Vlaamse Sierteelt, ga ik er vanuit dat het feit dat deze post in het begrotingsontwerp begroot is op 4 800 000 BEF en in de beleidsverklaring Land- en Tuinbouw op 2 100 000 BEF een vergissing is. Zoniet zou ik graag weten welk bedrag het juiste is en welke factoren dit verschil verklaren.

De toelage aan het Vlaams Coördinatiecentrum voor Mestverwerking dan.

Is het niet zo dat Mestverwerking vooral een probleem is van de industriële landbouw, van de integratielandbouw ?

Uit het verslag van het coördinatiecentrum voor Mestverwerking van april 1999 bleek dat er wel ondernemingen waren opgericht en dat er veel plannen waren, maar dat nog geen enkel verwerkingsbedrijf werkte. In het verslag van april 1999 - 2000 vinden we ook tamelijk weinig informatie over de verwerkingsprocedures zelf en over de resultaten daarvan. Aangezien de provincie een aantal lovenswaardige projecten heeft ontwikkeld en subsidieert voor duurzame ontwikkeling in land- en tuinbouw, past mestverwerking niet in het plaatje.

Daarom volgende vragen :

- Wordt het alternatief voor mestverwerking, namelijk de afbouw van de veestapel en het stimuleren van kleine grondgebonden familiale bedrijven, in onze provincie onderzocht of toegepast ?
- Het Coördinatiecentrum werd opgericht in 1996. Werd het van toen af gesubsidieerd ? Zelfde jaarlijks bedrag ? Resultaten ? Waar gepubliceerd ? Welke projecten inzake mestverwerking leverden reeds positieve resultaten op ?
- Is dit een verplichte toelage of een facultatieve ? Geven andere provincies ook deze toelage ?
- Zou het niet nuttiger zijn om deze toelage te schrappen indien mogelijk en te verschuiven naar projecten duurzame ontwikkeling in de land- en tuinbouw, of toe te kennen aan grondgebonden familiale landbouwbedrijven in onze provincie ?

Het Interprovinciaal Proefcentrum voor de Biologische Teelt.

- Wanneer werd dit Centrum opgericht en met welke bedoeling ?
- Is dit een vzw of een feitelijke vereniging ?
- Is het aandeel van de betoelagende provincies gelijk ?
- Welke proefteelten werden reeds gerealiseerd en waar werden de resultaten van het reeds verrichte onderzoek gepubliceerd ?
- Is het niet nuttiger om bestaande bedrijven die aan Biologische Teelt doen, te stimuleren ?
- Is dit proefcentrum te bezoeken ?

Welke projecten duurzame ontwikkeling zijn er voorzien voor 2001 ?

- Als ik het goed voorheb, kon men projecten indienen tot oktober 2000. Werd er reeds een keuze gemaakt uit de ingediende projecten ? Welke keuze ? Wie maakt de keuze ?
- Is het aantal projecten, gezien het eerder beperkte bedrag (1 000 000 BEF) gelimiteerd ?

In het jaarverslag 1999 onder "nieuwe projecten 1999 van 5b-Meetjesland" verwijst men naar een "Landbouweducatief Centrum".

- Wat is dit juist en waar is het gelegen ?
- Wat doet dit centrum precies en over welk personeel beschikt het ?
- Is de provincie Oost-Vlaanderen op enige manier betrokken bij de werking van dit centrum ?
- Zijn de werkingsresultaten ergens gepubliceerd ?
- Is dit een tijdelijk project of loopt dit nog steeds gezien het uitdovingskarakter van de 5b-projecten ? Indien dit centrum verder blijft bestaan, wie zorgt dan voor verdere financiering ?

Dit waren mijn - eerder technische - vragen, die misschien eerder thuishoren in een commissievergadering. De eerste commissie Landbouw echter ging door op 14 november, één week na de installatie. Op dat ogenblik had ik - zo mogelijk - nog minder zicht op bevoegdheden, beleidspunten en visie van de provincie op gebied van Landbouw. Ondertussen heb ik wat jaarverslagen en brochures doorgenomen, wat persberichten gelezen en de begrotingstussenkomsten van vorig jaar gelezen.

Er wordt zeer veel gepraat over duurzame ontwikkeling. De heer gedeputeerde liet bij het debat over onroerende voorheffing in deze raad toch enig kritisch geluid horen ten overstaan van de integratoren en in de begroting zijn sporen te vinden van inspanningen om een heroriëntering van de landbouw te bewerkstelligen. Toch kan ik, met de beste wil van de wereld, uit deze begroting niet opmaken welke keuze deze provincie wil maken, welk soort landbouw zij wil ondersteunen. Een aantal toelagen en projecten, en niet in het minst het milieuvergunningenbeleid van deze provincie, wijzen niet in de richting van duurzame ontwikkeling in de land- en tuinbouw.

Voedselveiligheid, de gezondheid van ons allen en van de toekomstige generaties, de leefbaarheid van de landbouw, de relatie tussen landbouw en milieu en het vertrouwen van de consument in de voedselproducent vragen nochtans om een duidelijke en ondubbelzinnige keuze, om een volledige ommezwaai, namelijk de ondersteuning van de grondgebonden familiale landbouwbedrijven en een afwijzing van de industriële landbouw.

Dank u.

Applaus

De heer voorzitter

Dank u, Mevrouw Jansegers. Ik herhaal mijn gelukwensen voor uw eerste toespraak in de raad. Wij krijgen het antwoord tenzij er iemand het woord vraagt. Goed, dan kunnen we afsluiten en luisteren we naar het derde antwoord van de heer gedeputeerde.

De heer gedeputeerde Vercamer

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Ten eerste moet men nooit beschaamd zijn om vragen te stellen, integendeel, het is strategisch eigenlijk niet goed om altijd te zeggen dat men nieuw is en dat men het nog niet kent. Dat is niet wijs. Maar goed, voor een aantal van die vragen zou ik kunnen verwijzen naar de documentatie die men gekregen heeft op de commissie Landbouw. Een aantal andere vragen vergen wat meer commentaar en uitleg. Ik zal proberen zo accuraat mogelijk te antwoorden.

Wat betreft het Proefcentrum voor de Sierteelt kan ik u zeggen dat het proefcentrum drie nationale proeftuinen huisvest. Trouwens, de stukken en de documentatie daarover zijn in resumévorm in deze twee brochures hier beschikbaar en de integrale teksten kunt u altijd bekomen op de dienst Land- en Tuinbouw. Uw inzagerecht is integraal gewaarborgd wat dat betreft. Ik ben graag bereid u zelf tekst en uitleg te geven, want ik ben voorzitter van dit centrum. Het huisvest drie nationale proeftuinen, namelijk voor bloemisterijen, voor boomkwekerijen en voor snijbloemen. Daarnaast is er het proefstation voor tuinbouw dat vooral een voorlichtingsactiviteit heeft - een vzw - en is er ook een cv - een coöperatieve - die openstaat voor alle boomkwekers. U vraagt wie daar verder nog zetelt ? Dat zijn met name :

- het Vlaams Milieuplatform Sierteelt.
- het Sierteeltplatform Vlaanderen.
- het Tuinbouwadvies van de Boerenbond, die er drie burelen huurt en er zijn uitvalsbasis voor betaalde voorlichting aan bedrijven heeft.

Van deze dienstverleningen kan iedereen gebruik maken. U moet dat in zijn historische context zien. Oorspronkelijk waren de drie proeftuinen elders gehuisvest, onder andere in Aalst en Wetteren. Sommige daarvan waren boerenbondinitiatieven toen de sector nog groot en sterk was en alles zelf deed. In de jaren '80 werden die geconcentreerd en samengebracht in Destelbergen. Trouwens, het Tuinbouwadvies van de Boerenbond is inmiddels opgenomen in een coöperatieve vennootschap Teeltinfo, een fusie tussen een andere voorzittersorganisatie Teeltinfo en het Tuinbouwadvies van de Boerenbond. Zij zullen daar verder huurder blijven en ik denk dat dat trouwens de sector ten goede komt. Al wie in de sector actief is, is welkom en moet zich thuisvoelen op het Proefcentrum voor de Sierteelt.

DEBATTEN

Het centrum opereert onafhankelijk, de subsidiëring bestaat voor 70 % uit overheidsmiddelen. Tot nu toe vooral ministerie van Landbouw, Viwaat, IWONL en het ONO-onderzoek. De provincie Oost-Vlaanderen 13 %, de provinciale landbouwkamer 6 %, het bedrijfsleven neemt ongeveer 20 % voor zijn rekening waarvan de groep boerenbond en in hun diverse hoedanigheden, de waarheid heeft haar rechten en ik hoop dat ze dat nog een tijdje blijven doen, meer dan de helft inbrengen. Bijna 10 000 000 BEF. Maar dat zal in afbouw gaan. Daar ben ik van overtuigd. Dat is eigenlijk al een beetje verminderd. Het aantal siertelers vermindert ook.

Verder krijgen we ook een bijdrage van de Koninklijke Maatschappij voor Landkunde die de organisator is van de Floraliën en die ons jaarlijks 2 000 000 BEF beschikbaar stellen voor het onderzoek en de voorlichting.

Er zijn nog betoelagingen vanuit KBC-bank en -verzekeringen.

De Vlaamse Tuinbouwunie was lid en ik hoop dat ze dat opnieuw worden en blijven. Maar ze hebben wat problemen bij de betaling van hun lidgeld. We moeten minimum 250 000 BEF inbrengen om in één van de bestuursorganen vertegenwoordigd te zijn. Bedoeling is de drempel zo laag mogelijk te houden om iedereen daarbinnen te krijgen. We moeten ook een beetje voor de evenwichten zorgen. Als de ene organisatie ongeveer 10 000 000 BEF binnenbrengt en de andere 250 000 BEF dan speelt dat ook een rol in de vertegenwoordiging. We houden de deur voor het VTU bewust open omdat het belangrijk is dat iedereen daarbij betrokken is.

Er zijn ook nog wat kleinere organisaties zoals het Sint-Dorothégenootschap en wat weet ik allemaal meer. Dat zijn oude benamingen van lokale bloemistenverenigingen. Die middelen van het bedrijfsleven zijn onontbeerlijk, want in heel wat samenwerkingsinitiatieven met de overheid is voorzien dat de sector zelf een bepaald percentage moet inbrengen, wil men van die overheidsbetoelagers gebruik maken.

Geresumeerd Mevrouw, het Proefcentrum voor de Sierteelt is geen proefcentrum van de boerenbond. Historisch was de boerenbond wel één van de initiatiefnemers en bij de oprichting was het ook een belangrijke financier. Nu nog doen zij een belangrijke inspanning, hetzij rechtstreeks, hetzij via een algemeen verbond van de Belgische seerteelt. Het Proefcentrum voor de Sierteelt is een onafhankelijk centrum waarin de provincie sterk participeert, niet alleen via de betoelaging, maar ook omdat we eigenaar zijn van de gronden. Het is trouwens een politiek die Limburg vandaag ook voert. We hebben een aantal jaren terug die gronden gekocht waardoor alle schulden aangezuiverd werden en ze zijn via een erfpachtovereenkomst ter beschikking gesteld aan het Proefcentrum voor de Sierteelt met daarbij de duidelijke vermelding dat op het einde van de erfpacht de restwaarde nul is. Alle gebouwen zijn dan van de provincie. Het is volgens mij een schoolvoorbeeld van een perfecte samenwerking tussen overheid en bedrijfsleven en staat model voor gelijkaardige centra in dit land.

Limburg zal onder meer dezelfde techniek toepassen voor de proeftuin voor het fruit. Inmiddels hebben we tussen de vijf provincies afspraken gemaakt wie zich in wat specialiseert. We gaan ons niet overal met onderzoek voor fruit, sierteelt, groen en voedergewassen bezighouden.

Ik heb u al gezegd waar u het werkingsverslag kunt vinden. Het sierteeltonderzoek van voorgaande jaren, van 1998 alsook van 2000, verschijnt in maart. Dat is een document dat u een overzicht geeft van al wat bij het onderzoek rond sierteelt verschijnt. U zult zien dat het Proefcentrum voor de Sierteelt daar een belangrijke rol in speelt. De grond bedraagt 12,6 hectaren in eigendom. Ook het hoofdgebouw en de loodsen, serres en uitrustingen zijn eigendom van de proeftuinen, maar worden op het einde van het contract beschikbaar gesteld. Er zijn ook nog drie hectaren aansluitende eigendom en er is voorzien dat een aangrenzend vrijkomend hoefje zou bijgekocht worden. We hebben meer ruimte nodig omdat onder meer rekening moet gehouden worden met de tendens om meer tot geïntegreerde bestrijding over te gaan. Hebben we meer ruimte nodig omdat we op een andere manier proefpercelen moeten gaan aanleggen? Bedoeling is dat de provincie dit zou kopen. We hebben tot nu toe die akte nog niet laten verlijden in samenspraak met de verkopers omdat we niet goed weten welk deel de provincie nu zal moeten aankopen en welk deel er via een vzw zal moeten opgekocht worden omdat een stuk begrepen is in een onderzoeksproject en we krijgen daar geen nieuws over. Het is al maanden dat we wachten op nieuws, vandaar dat ik zal vragen dat krediet te hernemen in 2001.

Voor literatuur en bijkomende uitleg verwijs ik u naar onze dienst Land- en Tuinbouw. Ik zou u nog veel kunnen vertellen over het onderzoek en de problemen die we hebben. Ik heb een memorandum daarover voorbereid onmiddellijk na de verkiezingen naar aanleiding van een aantal contacten dat we met de federale en de Vlaamse overheid hadden. Memorandum voor een slagvaardig beleid vanuit het Centrum voor de Sierteelt waarbij we vertrekken vanuit onze faam en onze knowhow en waarbij we uitdrukkelijk stellen dat het de bedoeling is dat elke sierteler zich daar thuis voelt. Het moet de ontmoetingsplaats bij uitstek zijn van de gehele sector. Ons personeel werkt daar met een coöperatieve geest, is sterk gemotiveerd. Er zijn vandaag in totaal 36 mensen in dienst, vier voorlichters die huurgeld betalen zijn er gestationeerd. Van die 36 personeelsleden zijn er een groot deel industriële en landbouwingenieurs en als ik niet vergis, zijn er twee doctoren. Dat is een belangrijk gegeven. Tot nu toe is er een relatief gezonde financiële structuur, maar dat zo houden is niet simpel. We zijn net in evenwicht, we zullen denk ik net in evenwicht zijn bij het afsluiten van het jaar 2000, maar onze kosten stijgen sneller dan de inkomsten.

Onze beleidsvisie voor de komende jaren is dat wij het huidig personeelsbestand willen behouden omdat we de knowhow moeten valoriseren en die infrastructuur goed moeten kunnen benutten. Bijkomend personeel kunnen we vandaag niet aanwerven. Enkel op basis van sommige projecten moeten we dat doen omdat we niet alle specialisten in huis hebben. Wij moeten uitkijken naar de werving van bijkomende financiële middelen. We gaan daarvoor niet alleen naar de provincie kijken maar ook naar de sector zelf. De betrokkenheid van die sector is groot, vooral bij de technische comités. Wij gaan ook een erkenning indienen. Men is het dossier aan het opmaken voor GEP, Good Ecological Practice. We hebben dat nodig voor het verrichten van proeven en analyses met betrekking tot het gebruik van gewasbeschermingsmiddelen in de sierteelt. Het is nodig dat wij op tijd denken aan onze accreditaties. Op lange termijn maken we een financieringsplan tot 2006 maar we zijn wat gehandicapt omdat we niet goed weten wat er met de regionalisering van land- en tuinbouw gaat gebeuren. We zullen dus één en ander al moeten bijstellen in het voorjaar. We hebben ondertussen ook een opendeurnamiddag gehad voor ambtenaren van diverse origine. Dat wat betreft het Proefcentrum voor de Sierteelt.

Uw tweede vraag gaat dan over het Verbond voor Agrarische Bedrijfshulp.

Een organisatie die ik graag zie. Het is een typisch voorbeeld van hoe men op vrijwillige basis ook een stuk sociale zekerheid *sensu latu* kan organiseren. Uw vragen waren vrij precies en ik ga er vrij precies op antwoorden. Het is trouwens toevallig, maar ik ben 14 dagen geleden nog voor zo een afdeling gaan spreken.

Structuur Het Verbond van Verenigingen voor Agrarische Bedrijfshulp is een vzw met verschillende plaatselijke verenigingen. Iedereen kan daarbij aansluiten. In Oost-Vlaanderen zijn er 53 bedrijfshulpdiensten. Het Verbond staat in voor directe bedrijfshulp met professionele helpers en telt 121 bedrijfsverzorgers. De vrijwillige hulp wordt georganiseerd op het lokale vlak, want er zijn twee soorten hulpverlening. Men kan vrijwilligershulp verlenen - beroepsgenoten die inspringen bij ziekte en ongeval - ofwel kan men op professionele hulp beroep doen bij langdurige moeilijkheden. Iemand kan bijstand krijgen als er een brand geweest is, als er een plotse ziekte is, een plots overlijden. Als het een langdurige ziekte is en men kan familiaal de problemen niet opvangen, dan kan niet blijvend beroep gedaan worden op vrijwilligers, dan wordt er professionele hulp ingeschakeld. Het zijn vzw's die werkzaam zijn ten dienste van land- en tuinbouw. Bedoeling is dat land- en tuinbouwers in een noodsituatie de periode van arbeidsongeschiktheid kunnen overbruggen op een zodanige wijze dat de bedrijfscontinuïteit gewaarborgd is. Het gaat inderdaad om een soort bedrijfsverzekering.

Hoe zit de betoelaging in elkaar? Bij de oprichting van zo een dienst op het lokale vlak - dus als er een 54ste komt - worden 3 000 BEF administratiekosten betoelaagd. Een jaarlijkse betoelaging van 2 000 BEF voor werkingskosten, 30 BEF per gepresteerd uur voor de vrijwilligerhulp en 120 BEF per uur voor de vaste bedrijfsverzorgers. Voor het jaar 2000 zijn er in Oost-Vlaanderen 21 190 uren vaste bedrijfsverzorging gepresteerd, 2 376 uren bedrijfshulp. Het is een afgeleide vorm van sociale zekerheid en het is van in het begin dat die diensten bestaan dat de Vlaamse provincies daarin betoelaagd hebben. Er is natuurlijk een heel stuk evolutie gekomen. De sierteelt is bijvoorbeeld een heel speciaal geval.

DEBATTEN

Niettegenstaande er maar 3,9 % van de mensen lid zijn van de bedrijfshulpdiensten siertelers krijgen ze toch 15,4 % van de professionele hulp omdat het juist die sector is waar men toch nogal arbeidsintensief werkt. Als daar een plots overlijden is of een langdurige ziekte - een slepende ziekte zoals men dat in het eufemistisch taalgebruik noemt - dan moet men daar professionele hulp inzetten want dat is met vrijwillige hulp niet vol te houden. Er zijn in totaal, als ik me niet vergis, 180 afdelingen. Het aantal leden daalt lichtjes, maar was tot de voorbije jaren gestegen. Nu is het aan het dalen, maar dat heeft te maken met het feit dat inderdaad het aantal landbouw- en tuinbouwers achteruit gaat. In totaal zijn er op dit moment aan bedrijfsverzorging professionele hulp sinds de jaren '80 - want het bestaat nog niet zo lang - 1 250 000 uren gepresteerd en er zijn 700 vrijwilligersuren gepresteerd op 13 000 bedrijven. Ik denk dat dat een mooi initiatief is dat inderdaad onze steun verdient. Het is alleen op historische gronden dat ik u kan zeggen dat de Vlaamse provincies dit betoelagen. Het is perfect mogelijk dat men morgen een formule vindt in het kader van een ruimere sociale zekerheid voor zelfstandigen dat in dat pakket opgenomen wordt. Alle formules zijn wat dat betreft denkbaar.

Wat het opmaken van het marktstrategisch plan betreft heb ik u, ik denk op de commissie, gezegd dat de toelichting mis is. Het is 4 800 000 BEF. Nu, dat omvat meerdere componenten. Daar organiseert men ten eerste onze jaarlijkse siertoer mee en wordt het marktstrategisch plan er verder uitgediept. U zou kunnen zeggen : "Wat is mij dat hier nu, blijven ze daar studeren over een marktstrategisch plan ?" Wel, men werkt thematisch. Er is een algemeen kader uitgewerkt dit jaar waarbij men heel specifiek rond de boomkwekerijen gaat werken en ik denk dat ook de logistieke ondersteuning van het sierteeltplatform van Vlaanderen daaronder moet begrepen worden.

Het Vlaams Coördinatiecentrum voor Mestverwerking is niet het geestigste onderwerp om over te praten want iedereen heeft daar direct connotaties bij. Langs de andere kant denk ik dat het Vlaamse Coördinatiecentrum voor Mestverwerking een belangrijk gegeven is.

"Is het niet zo dat mestverwerking vooral een probleem is van de industriële landbouw, van de integratielandbouw ?"

Mest is een probleem in het algemeen in Vlaanderen, onder meer omdat we hier met zo weinig mensen op zo weinig grond leven. We hebben maar 2 400 m² per inwoner in Vlaanderen. Ook dat heeft een impact op de mestproblematiek. We hebben te weinig grond om de mest van onze intensieve veehouderij te verspreiden. U zou natuurlijk gemakkelijk kunnen zeggen : "Laten we dan stoppen met die intensieve veehouderij". Ik zeg dan : "Neem dan dat iedereen zijn eigen verantwoordelijkheid neemt en dat men dan de landbouw verbiedt", dan zegt men : "Landbouw, vooral de intensieve veehouderij, is vanaf morgen verboden en we gaan u een afbouwregeling geven die redelijk is", zoals men de mijnen in Limburg en andere dingen heeft gesloten.

Men moet weten wat men wil. Nederland heeft gezegd met 25 % te zullen verminderen en er zoveel miljard voor op tafel te leggen en dat heeft succes. Maar dan moeten we dat ook doen. Vraag de provincie Oost-Vlaanderen alsjeblieft niet om 7 000 000 000 BEF op tafel te leggen want het is niet onze begroting voor één simpel jaar. Elk neemt zijn verantwoordelijkheid wat dat betreft. Ondertussen zitten we met het probleem. We zijn aan het "kurieren am Symptom". Dat is nu eenmaal zo. Ik weet dat. Maar ook dat moeten we zo goed mogelijk doen. Trouwens, men heeft pogingen gedaan om te werken met begrippen "gezinsveeteelt-" en "niet-gezinsveeteeltbedrijven". De overheid is niet in staat geweest om sluitende definities te maken en op basis van de bestaande definities misbruiken tegen te gaan. Het heeft alleen maar administratieve problemen gecreëerd. Dat is de realiteit.

Er zit ook nog een probleem mestverwerking structuurplanning. Waar mag men nog zo installaties opzetten ? Om verantwoorde mestafzet te garanderen, is er in het agrarisch gebied een zeer grote vraag naar grond waardoor de druk op de landbouwgrond enorm toegenomen en de prijs enorm aan het stijgen is. Ook dat heeft inderdaad te zien met de mestproblematiek. Wordt het alternatief voor mestverwerking - afbouw van de veestapel - onderzocht of toegepast ? Dat is een Vlaamse aangelegenheid die niet simpel is want bedrijven die een geldige milieuvergunning gekregen hebben van de Vlaamse overheid, die volledig legaal opereren - we leven nog altijd in een rechtsstaat - hebben twee jaar geleden aan de boeren gezegd : "Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen : 56 000 hectaren ben je kwijt, van 806 000 naar 750 000 hectaren maar wij garanderen u dat u daar gaat mogen op boeren". Men moet weten wat men wil. Elk moet zijn verantwoordelijkheid nemen in het leven. Als men wil doen stoppen dan zal daar veel geld voor nodig zijn, maar dan zijn we nog niet uit onze problemen. Als we dan die varkens weggedaan hebben, waar staan we dan ? Dan staan we met een hoop lege stallen. Leegstalbelasting ? Of gaan we ze afbreken ? Is dat duurzaam, stallen afbreken ? Hoe zit dat met de recuperatie van die materialen ?

Kunnen we dat hergebruiken voor iets anders ? Zijn we dan niet zonevreemd ? Men kan daarmee lachen en u kunt zeggen, Mijnheer Vercamer, u brengt de redenering in het absurde ? Wel, het is de realiteit. Wie a zegt moet b zeggen. Is dat verantwoord ? We moeten daar wijs in zijn.

VCM werd opgericht in 1996, sinds 1997 subsidieert de provincie Oost-Vlaanderen voor 300 000 BEF per jaar. De resultaten verschijnen in een jaarverslag en er is een gratis nieuwsbrief die driemaandelijks verschijnt. Ook is er jaarlijks een studiedag. Maar welke resultaten heeft dat opgeleverd ? Wel, te weinig concrete resultaten als u het mij vraagt. Alle mestverwerkingsinitiatieven zijn geïnventariseerd. VCM probeert tussenpersoon te zijn tussen boeren, mestverwerkers en overheid. Het is trouwens een opdracht die gesteund wordt door de overheid. Maar die initiatieven komen slecht en moeizaam van de grond. Niet omdat de mestverwerking technisch niet werkt, want technisch staan de procédés op punt, maar omdat een constante afzet van het eindproduct niet kan gewaarborgd worden. Een beetje het probleem van de biologische landbouw trouwens. Naar het buitenland toe is dat niet evident, gelet op de strenge sanitaire regels. Die technieken evolueren snel en het probleem is ook om geschikte locaties te vinden. Er is in elk geval heel wat basismateriaal verzameld en het is een goed ontmoetingscentrum tussen vertegenwoordigers van de vijf Vlaamse provincies. Aminal, de boerenorganisaties, Aminal-Natuur en de ALT. Dus al wie bij de mestverwerking betrokken is, heeft daar inderdaad een ontmoetingsforum. Er is geen verplichte toelage. Zou het niet nuttiger zijn deze toelagen te schrappen en te verschuiven naar projecten in de land- en tuinbouw ? Het één hoeft het ander niet uit te sluiten. Dat is geen enkel probleem. Het is niet omdat u iets doet in de ene sector dat u niets moet doen in de andere. Het onderzoek stimuleren van mestverwerking is noodzakelijk. Het is de plicht van de overheid om daarover na te denken en daarvoor te zorgen.

De veredelingslandbouw is ook in de Oost-Vlaamse landbouw nog altijd een belangrijke sector. Het zou economisch en sociaal niet verantwoord zijn voor de bestaande land- en tuinbouwbedrijven geen oplossingen te zoeken. Voor haalbare oplossingen op korte termijn zal mestverwerking noodzakelijk zijn. Alle overheden hebben hier een verantwoordelijkheid in te dragen. Ik blijf bereid dit dossier te verdedigen in de huidige stand van zaken.

Over het Proefcentrum voor de Biologische teelt heb ik al iets gezegd naar aanleiding van de tussenkomst van collega Lockefeer.

Het centrum werd opgericht in 1998 en er zaten vertegenwoordigers van de provincies West- en Oost-Vlaanderen bij. Ondertussen zijn de andere Vlaamse provincies ook toegetreden : BelBIOR, Blivo, Brava, Biogarantie, Atalanta, Verbond van Groentenverwerkende bedrijven, Veiling Reo, Boerenbond en ABS. VAC was aangezocht, maar is niet toegetreden en de provincie Antwerpen is ondertussen ook geëngageerd.

Praktijkgericht onderzoek in biologische landbouw is een vzw. Het aandeel van de betoelagende provincies is niet gelijk. Het heeft een voorlopige erkenning als proefcentrum gekregen waardoor het een jaarlijkse subsidie van 1 600 000 BEF krijgt mits het bedrag ter waarde van de helft van de subsidie door de sector wordt ingebracht. West-Vlaanderen, Oost-Vlaanderen en Antwerpen zorgen voor een aanvullend budget van 3 000 000 BEF. Het is dus toch gelijk op dit moment. Bijkomend zou West-Vlaanderen instaan voor de aankoop van een proefboerderij.

Welke proefteelten werden reeds gerealiseerd ?

Wel, dat zijn er heel wat, Mevrouw. Maar u kunt altijd de publicaties zelf gaan inzien. Het gaat van doorzaai van klaver in blijvend grasland over de winterteelt van kropsla en alternatieve sla, over de inzet van antagonistische schimmel tegen sclemontinia in de slateelt, naar geleide bestrijding van preimot en rassenkeuze van winterprei. Dat jaarverslag kan u bezorgd worden en is ter inzage op dienst 102.

Is het niet nuttiger om bestaande bedrijven te stimuleren ?

Dit gebeurt, zij het indirect via het onderzoek zèlf, de voorlichting en dergelijke. Het staat zo uitdrukkelijk opgenomen in de statutaire doelstellingen van het PCB.T.

Het proefcentrum is dat te bezoeken ?

Wel de proeffoutwerking gebeurt decentraal. We hebben proeffoutwerking op meerdere plaatsen in Vlaanderen. Het wordt gestuurd door een technisch comité, maar voor akkerbouw en openluchtgroenten hebben we specifiek proeven liggen in Beitem en in Kruishoutem. Die zijn zeker te bezoeken. Er wordt jaarlijks ook, maar dat is voor de techniekers van het centrum zelf, een rondrit georganiseerd. Het is uiteraard te organiseren via een rondreis maar het zal op diverse locaties zijn. Het jaarverslag heeft daar ook tekst en uitleg over en is ter inzage op dienst 102.

DEBATTEN

Over projecten duurzame ontwikkeling heb ik al veel gezegd, maar u vraagt heel specifiek naar wat er dit jaar gebeurd is. Wel er is een project. Er zijn meerdere projecten ingediend. Er is een reglement goedgekeurd door de provincieraad. Er zijn vijf criteria : het moet een meerwaarde hebben voor de Oost-Vlaamse land- en tuinbouw, wordt in Oost-Vlaanderen uitgevoerd, maximaal 50 % kosten met een maximum van 500 000 BEF per project, elk project kan men hoogstens drie jaar indienen en het moet voor 1 oktober binnen zijn. Het budget is veel te klein. Het bedraagt maar 1 000 000 BEF en er is een veelvoud van aanvragen binnengekomen.

Uiteindelijk zijn volgende projecten weerhouden :

- optimalisatie van muskusrattenbestrijding in natuurgebieden, waarbij we de relatie tussen landbouw en natuur mee opnemen in het takenpakket en waar we nu proberen tot de geëigende bestrijding te komen en toch de economische aspecten van de landbouw niet uit het oog te verliezen.
- een demonstratieproject perceelslandsbeheer lands houtige landschapselementen en langs wegbermen.
- een project zorgbedrijf dat eigenlijk kadert in plattelandsvernieuwing waar men een groot budget voor opgesteld had, maar waar wij maar een 100 000 BEF bij wijze van appreciatie kunnen aan bezorgen ;
- het stimuleren van mindergebruik van pesticiden door gewichtwaarnemingen en alternatieve bestrijdingsmethodes in bloementeel.

Dat zijn de vier projecten die op voorstel van de dienst Land- en Tuinbouw door de deputatie weerhouden zijn.

Dan kom ik tenslotte aan de nieuwe projecten 5b-Meetjesland.

Ik heb daar reeds in het lang en in het breed op geantwoord naar aanleiding van de tussenkomst van collega De Roo. U eindigt met een paar kritische geluiden. Persoonlijk ben ik inderdaad niet zo erg opgezet met die tegenantwoorden. Maar het is niet aan mij om die te gaan verbieden. De Europese regelgeving is terzake vrij strikt. Men kan niet zomaar kiezen tot wat men zich richt, maar daar waar het pas heeft en waar het kan moeten we in ons beleid prioriteit en aandacht geven aan het gemiddeld familiaal landbouwbedrijf. Als ik over voorlichting en organisatie van voorlichting ga spreken, zeg ik altijd : "De voorlichting moet zich, vooral wat de groepsvoorlichting en de gratis voorlichting betreft, richten naar de gemiddelde bedrijven maar moet er ook voor zorgen dat diegenen die progressief en dynamisch zijn, ook voldoende kansen krijgen anders stagneert de zaak, stagneert de sector". Er zijn ook in de biologische landbouw vooruitstrevende en dynamische bedrijven. Daar moet u rekening mee houden. Die mogen niet gestraft worden, integendeel, er moeten kansen geboden worden. Maar u moet die, die juist niet mee zijn, vooral proberen mee te trekken en over de brug te halen. Kunt u daar criteria voor ontwikkelen ? Niet simpel. U kunt statistisch een model maken van wat een gemiddeld bedrijf is. Is een sierteeltbedrijf waar man en vrouw in het bedrijf ingeschakeld zijn en waar twee kinderen meewerken een familiaal bedrijf ? Is een sierteeltbedrijf waar man en vrouw meewerken en twee werknemers werken een familiaal bedrijf ? Wat is het verschil tussen de twee ? We werken met gemiddelden en werken met gemiddelden dat is gevaarlijk. U kent de mop van het gemiddelde hé : "De man die de haas schoot, hij zat er links een meter naast en rechts een meter naast, gemiddeld was die haas dood". U moet dus opletten met die dingen. Principieel zou ik u zeggen dat we vooral aandacht moeten geven aan het familiaal land- en tuinbouwbedrijf in Oost-Vlaanderen. Ik heb daar geen pasklare criteria voor in mijn mouw zitten. Ik kan u alleen verwijzen naar wat we op het terrein zelf realiseren wat dat betreft.

U zegt dat ons milieuvergunningenbeleid niet wijst in de richting van duurzame ontwikkeling. We zijn wat dat betreft de onderaannemers van de Vlaamse overheid. We moeten op een correcte manier de milieuwetgeving toepassen. Het is niet aan ons om te zeggen : "Die krijgt zomaar een vergunning en die krijgt zeker geen". Neen, we moeten de regelgeving toepassen en de marge waarop we ons bewegen is bijzonder smal. Er is een kleine marge om te weigeren en een kleine marge om te vergunnen. We moeten daarbij ook rekening houden met rechtspraak, rechtsleer en met maatschappelijke evoluties. Het is niet simpel om dat zomaar te doen. Ik denk dat we in deze provincie dankzij de medewerking van een uitmuntende administratie en een goedwerkende Provinciale Milieuvergunningscommissie mogen zeggen dat ons vergunningenbeleid wel in de richting van duurzaamheid wijst, voorzover natuurlijk de Vlaamse regelgeving in de richting van duurzaamheid wijst.

U spreekt ook over voedselveiligheid. Vragen om een duidelijke en ondubbelzinnige keuze, om een volledige ommezwaai, namelijk de ondersteuning van grondgebonden familiale landbouwbedrijven en de afwijzing van industriële landbouw; dat kan ik beleidsmatig niet. Ik mag dat zo niet zeggen. Ik mag wel zeggen dat mijn persoonlijke appreciatie uitgaat naar de familiale landbouwbedrijven. Maar ik mag beleidsmatig niet zeggen dat ik de industriële landbouw afwijs. Trouwens, wat zijn de juiste criteria ? Ik kom terug op mijn uitgangsstelling dat er pogingen gedaan zijn om dat allemaal netjes af te lijnen. Dit is tot nu toe niet gelukt. De hamvraag is vandaag of er in Vlaanderen nog toekomst is voor land- en tuinbouw, of de diverse overheden bereid zijn consequent te handelen naar het antwoord dat men op die vraag heeft. Dat is een veel moeilijker discussie dan sloganmatig te zeggen : "We gaan dit type bedrijf bevoordeligen tegenover dat type bedrijf".

Ik resumeer. Ik denk dat de politiek die tot nu toe gevoerd werd in de provincie Oost-Vlaanderen, op basis van onze drie traditionele uitgangspunten - het economisch belang van de sector, het belang voor de ruimtelijke ordening, aandacht voor de motie duurzaamheid en de verbreding die we plannen naar het ons inschrijven in het beleidskader van andere overheden, vooral de Vlaamse zal dat in de toekomst zijn, vooralsnog ook de federale enerzijds, anderzijds een verbreding naar onze contacten en onze servicefunctie naar de gemeenten toe - is tot nu toe een goede politiek geweest is en die politiek moeten we verderzetten met de bescheiden middelen waarover een provincie beschikt.

Dank u.

Applaus

Mevrouw Jansegers

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Nog zeer kort. Ik dank de heer gedeputeerde voor zijn antwoorden. Ik ben het met hem eens dat we een bepaalde sector niet kunnen verbieden, maar ik denk wel dat we als provincie de keuze kunnen maken om die sector niet te ondersteunen. Dat was ook wat ik bedoelde met mijn tussenkomst over mestverwerking, aangezien dat inderdaad een probleem is van de industriële landbouw waar alles rond winst draait. Die intensieve veeteeltbedrijven moeten zo zelf opdraaien voor de mestoverschotten en de -verwerking en niet de familiale landbouwbedrijven waar men mestoverschotten en mestafzet heeft op de gronden die men bezit en waar eventuele mestoverschotten tijdelijk en meestal beperkt zijn. Ik kan me niet van de indruk ontdoen dat blijkbaar het economisch belang nog altijd primeert op het ecologisch belang en ik denk dat in die zin keuzes moeten gemaakt worden en we zullen dan ook, als mijn fractie akkoord is, een amendement indienen om de betoelaging van het Vlaamse coördinatiecentrum voor mestverwerking te schrappen.

Dank u.

De heer gedeputeerde Vercamer

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Ik zal de meerderheid vragen dat amendement te verwerpen en ik hoop dat ik ook op steun van sommige leden uit de oppositie zal kunnen rekenen. Maar goed, dat wat dit betreft. Hebt u het jaarverslag doorgenomen van het VCM, Mevrouw ? Hebt u de vorige jaarverslagen doorgenomen ? U zult op een bepaald moment gezien hebben ...

Mevrouw Jansegers

Mijnheer Vercamer, ik heb die niet gezien.

DEBATTEN

De heer gedeputeerde Vercamer

... Ja maar, u bent provincieraadslid. U mag niet zeggen dat u geen tijd heeft. Men heeft een mandaat opgenomen en men moet het ten gronde uitoefenen. Dat is mijn stelling. Maar het gaat hem hierover. Het schrappen van de betoelaging van het VCM. Ik beweer dat het Vlaams Centrum voor Mestverwerking nuttig werk geleverd heeft en dat bijvoorbeeld de discussie over tarifiëring en de verwerkingskostprijs in de schoot van het VCM gevoerd werd. De motie werd ingebracht dat we geen onderscheid moeten maken tussen integratoren, grondgebonden en niet-grondgebonden bedrijven. Moeten we gaan werken met gemiddelden ? Die oefeningen zijn gemaakt hoor ! U kunt die terugvinden in de jaarverslagen en in de werkingsverslagen van het VCM. We zullen u graag op uw verzoek aanvullende documentatie beschikbaar stellen via de dienst Landbouw.

EINDE VAN DE ZITTING